

BÉKÉS PÁL

A KÉTBALKEZES VARÁZSLÓ

TARTALOM

ELSŐ FEJEZET,

amelyben megismerkedünk egy kezdő varázsló múltjával és jelenével, és borús pillantást vehetünk aggasztó jövőjére

MÁSODIK FEJEZET,

amelyben Fitzhuber Dongó megismerkedik a Nimbusz Endre Bertalan utcai lakóteleppel, és figyelemreméltó levelet kap

HARMADIK FEJEZET,

amelyben Fitzhuber Dongó mindennek ellenére elhatározza, hogy marad

NEGYEDIK FEJEZET,

amelyben egy kezdő varázsló és egy égszínkék pizsamás kisfiú egymásra talál, és rövid habozás után megkísérlik a lehetetlent

ÖTÖDIK FEJEZET,

amelyben egy magányos király elmeséli szomorú történetét, s ezzel megindítja hősünk szívét és az események láncolatát

HATODIK FEJEZET,

amelyben többek között egy nyugdíjas boszorkánnyal is megismerkedünk, aki kivételesen jó tippet ad

HETEDIK FEJEZET,

amelyben egy ajtó kifejezetten ellenáll, ám szerencsére kóbor dzsinnek tűnnek fel a láthatáron

NYOLCADIK FEJEZET

amelyben kiderül, hogy a tető korántsem néptelen, és hogy hírügynökségek mindenütt vannak

KILENCEDIK FEJEZET,

amelyben megkerül Lanolin királykisasszony. Ezenkívül megtudjuk, hogy a véletlen ellen nem lehet küzdeni. Hőseink más feladatot keresnek. Megtalálják

TIZEDIK FEJEZET,

amelyből megtudjuk, hogy bejelenteni tudni kell, de ez önmagában nem elég

TIZENEGYEDIK FEJEZET,

amelyből kiderül, hogy a konzervnyitó is lehet fegyver, s hogy aki félig elszopogatott egy Negro cukorkát, legjobb, ha maga fejezi be

TIZENKETTEDIK FEJEZET,

amelyből kiderül: az csak mese, hogy a társbérlet jó is lehet. Továbbá felbukkan egy nagyhatalmú szellemecske

TIZENHARMADIK FEJEZET,

amelyet mindvégig szomorú jajongás hat át, egyben történetünk mélypontja

TIZENNEGYEDIK FEJEZET,

amelyben hőseink megvívják első csatájukat, és igazi küzdelemben igazi győzelmet aratnak

TIZENÖTÖDIK FEJEZET,

amelyben Éliás Tóbiás, Fitzhuber Dongó és Csapcsöp hosszú töprengés után megfelelő formát találnak, hogy kifejezzék a győzedelmes küzdelem feletti örömiüket, és biztosítsák el nem múló hálájukról Dzsinn Tatát és Dzsinn Fizzt. Úgy határoznak, hogy erről később alkalmas helyen, időben és körülmények közt levélben is értesítik majd az érdekelteket, a tartalomhoz méltó cickafarkírással és egyéb illő külsőségek közepette (úgy mint: Ph., sk. stb.).

TIZENHATODIK FEJEZET,

amelyben igazolódik, hogy a véletlen ellen valóban nem használ a varázsige, de ez nem is nagy baj: hiszen mindig közbejöhethet valamilyen véletlen. Ez egyben történetünk csúcspontja

TIZENHETEDIK FEJEZET,

amelyben minden jóra fordul, mindenki találkozik mindenkivel, és bebizonyosodik, hogy van még hely a nap alatt egy királyi udvartartás számára

TIZENNYOLCADIK VAGY BEFEJEZET,

amelyben Éliás Tóbiás és Fitzhuber Dongó búcsút vesznek egymástól és tőlünk, s amelyben kimondatik az, amit eddig csak sejtettünk

ELSŐ FEJEZET,

*amelyben megismerkedünk egy kezdő varázsló múltjával és jelenével,
és borús pillantást vethetünk aggasztó jövőjére*

Csak semmi egyszer volt, hol nem volt, csak semmi ódivatú bevezetés, vágjunk a közepébe! Történetünk első helyszíne: a varázslóiskola, időpontja: manapság, hőse: Fitzhuber Dongó, okleveles mestervarázsló. Pontosabban e pillanatban még nem okleveles. Csodálatos kalandjai éppen az iskola szokásos év végi oklevélosztó ünnepségén kezdődtek.

A végzős tanoncok felsorakoztak a nagyteremben, hogy meghallgassák az igazgató-fővarázsló, a Meseország határain túl is elhíresült Nagy Rododendron zárszavát.

- Nem akármilyen szürke mezei vagy közönséges erdei varázslók vagytok ti - zengte -, nem semmirekellő kuruzslók, sarlatánok, akik csak annyit tudnak elmakogni: hókuszpókusz, esetleg abrakadabra, és vagy történik valami, vagy sem! Komoly, iskolázott, több szakképesítéssel rendelkező mestervarázslók vagytok, akik számára rengeteg küzdeni- és varázsolnivalót tartogat az élet!

Fitzhuber Dongó az utolsó sorban ült, felnézett szeretve tisztelt mesterére, kinek görnyedt természetét arany félholdakkal s -csillagokkal kivarrott ünnepi palást borította, és könnybe lábadt a szeme.

Krumpliorrú, kajla fülű, csalé kis varázsló volt ez a Fitzhuber Dongó, s ha földig érő palástja el nem takarja a lábát, az is megmutatkozik, hogy csámpás, ha homlokába nyomott süvege nem fűdi a fejét, az is látható, hogy haja úgy meredezik, akár a sündisznó tüskéi; nem használt annak se pomádé, se házivarázslat. S mindez még nem lett volna baj, hozzászokott, hiszen krumpliorra, kajla füle, csámpa lába, serte haja együtt krumpliskodott, kajlult, csámpult, sertült vele az évek során. Más bántotta Fitzhuber Dongót. Nevezetesen az, hogy világ csúfjára év-folyamutolsóként végzett.

Fitzhuber Dongó az iskola legügyetlenebb varázslótanonca volt, és a háta mögött csak úgy emlegették: kétbalkezes Dongó.

Üldözte a balszerencse. Mi tagadás, ilyen peches kis varázslót még nem látott a világ. Bizonyos bűvigék egyszerűen nem ragadtak meg a fejében. Egy kis feledékenység persze még nem a világ, mindenkivel előfordulhat; végül is nincs az az orvos, aki pontosan ismerné a test valamennyi nyavalyáját, s attól még nagyszerűen gyógyíthat. A varázslószakmában azonban a feledékenység elég kellemetlen következményekkel is járhat.

Egy alkalommal például, az „Alapvarázslatok” című órán azt tanulták, hogyan kell békából hercegnőt varázsolni. Csókkal, természetesen, ahogy illik. A Nagy Rododendron se vége, se hossza palástja zsebébe nyúlt, s előhúzott egy aprócska zöld békát. Varázsigét mormolt fölötte, és megcsókolta. A béka egy szempillantás alatt világszép hercegnővé változott. A mester lediktálta a varázsigét, és közben elkántálták:

*Kecskebéka, arkangyal!
Puszilkodj a varanggyal!
Puffad, fortyog, serceg, nő.
lesz belőle hercegnő.
Kvakk!*

Ez a kvakk! volt a lényeg, de ezt Dongó csak később tudta meg. Sajnos. A Nagy Rododendron kiküldte a diákokat a kertbe békát gyűjteni, s amikor mindenki talált magánakvalót, elkezdődött a gyakorlat. A stréber Ad Albert nagyképműen maga elé mormolt, és lám, a békája helyén egy szeplős, copfos, szemüveges hercegnő termett. Azonnal meglátszott rajta: csakis Ad Albert teremthette, mert ez a savanyú leányzó a világ legstréberebb hercegnője volt.

Pohonc következett, a nagy hasú, ő persze egy kis dundit csókolt elő a békából, de ez olyan dundi volt, hogy Pohonc csak meglökte, és magától gurult a Nagy Rododendron elé. Egy szóval mindenki megtette a magáét. Csúfabnál csúfabb, elpuskázott hercegnőcskék termettek elő. Persze, első hercegnőnek nem is voltak olyan rosszak.

És akkor jött Dongó. Túl akart tenni mindenkin. Kivette zsebéből a békáját, ez volt a legkisebb, a legzöldebb és a legbambább mind között.

- No - mondta neki Dongó -, ide hallgass:

*Kecskebéka, arkangyal!
Puszilkodj a varanggyal!
Puffad, fortyog, serceg, nő,
lesz belőle hercegnő.
Kvaccs!*

...akarom mondani - törte Dongó a fejét, mert érezte, hogy valami nincs rendben - Brekk!... illetve... Kutykurutty! - azzal vállat vont, és megcsókolta a békát. Bár ne tette volna! Abban a minutában a béka gyönyörűséges szép hercegnővé vált, ő pedig békává. És ott állt a szépséges hercegnő előtt, egészen kicsi volt és egészen zöld, és bambán pislogott. Hanem a királyi leány, igencsak jószívűen, segíteni akart a kétbalkezes varázslón. Fölemelte és megcsókolta. Most visszaállt az előbbi helyzet. Ott állt Dongó teljes életnagyságban, és elkeseredetten bámulta a levelibékát. Nem hagyta magát. Előlről kezdte. Eredménytelenül: ő béka lett, a béka hercegnő. De a hercegnő sem hagyta annyiban: most ő lett béka, Dongó meg Dongó. És Dongó megint csak megcsókolta a békát. És így ment volna talán a világ végeztéig, miközben a varázslótanoncok és a csúf kis hercegnők a hasukat fogták a nevetéstől, ha a Nagy Rododendron pálcájának egyetlen kanyarításával véget nem vet az egésznek. Ettől kezdve nevezték Dongót kétbalkezesnek. És a balszerencse nem szűnt meg üldözni őt.

Egy alkalommal a Nagy Rododendron leküldte a pincébe, hogy hozzon fel egy palack dzsinnt. Engedelmesen lebaktatott a grádicson, élvezettel nézelődött odalent, a pince ugyanis szertárként szolgált. A polcokon színes varázsgömbök pompáztak, kisebb-nagyobb varázspálcák sorakoztak az állványokon, néhány formalinba tett boszorkányseprű - az ilyen rosszindulatú holmikát fertőtleníttve tárolták - meg tucatnyi láthatatlanná tévő süveg, löveg, ostor, bocskor, és természetesen ott álltak a fal mentén a lepecsételt, palackozott dzsinnek. Dongó kiválasztott egy zöld hasú, pohos-mohos pókhálósat, letörölgette róla a port. Hát ahogy a fény felé tartotta, hogy meggyőződjön róla, minden rendben van-e odabent, látja ám, hogy az arasznyi dzsinn hányavetin az üveg falához támaszkodik fél könyökkel, és nyelvet ölt rá. Dühösen megrázta a palackot, hogy megtorolja a sértést, de a vakarcs megint nyelvet öltött - Dongó nem emlékezett, hogy bármikor életében ilyen ronda hosszú nyelvet látott volna -, és vékony hangon meg is szólalt:

- Úgysem mersz kiengedni, beeeeeeee!

- Merni merlek - mondta Dongó mogorván -, csak nem akarlak. A Nagy Rododendron bontatlanul kérte a palackot.

- Ugyan már - legyintett a dzsinn tenyérbemászó szemtelenséggel odabent -, nem mersz kiengedni, mert nem tudod a varázsigét, amivel visszaparancsolhatsz - és gúnyosan vigyorgott.

Na de erre fejébe szállt a vér Dongónak.

- Miii? Hogy én nem tudom?! Hogy én nem merlek?!

- Még idelent a pincében is tudjuk, hogy te vagy a világ legkétbalkezesebb, legrosszabb emlékezőtehetségű varázslója - kötekedett tovább a dzsinn.

- Na, majd meglátjuk! Gyere csak, úgy ellátom a bajodat, hogy arról koldulsz! - Azzal letörte a pecsétet a palackról, a dzsinn pedig huss, kisuttyant zöld börtönéből, és letelepedett a pince-lépcsőre.

- Lássuk - vigyorgott -, vissza tudsz-e parancsolni?

- Hát persze - mondta Dongó. - Összevonta a szemöldökét, és erősen a dzsinn sárga szemébe nézett. - Menj vissza azonnal! - parancsolta határozottan.

- Nem megyek - vigyorogta a dzsinn.

- Nem?

- Nem.

És Dongó belátta, hogy megint szarvashibát követett el, varázslóhoz méltatlan kifejezéssel élve: egyszerűen behúzták a csőbe. A dzsinnek igaza volt, az eddigi tananyagban nem szerepelt a dzsinnigéző ige, hiszen csak most kerülne rá sor. Azért küldte Nagy Rododendron a palackért.

Dongó könyörgőre fogta a dolgot. De a dzsinn rá sem hederített. Igen rosszindulatú dzsinn volt. Csak ült a pincelépcsőn, vigyorgott, és lógázta a lábát. Egyébként a palackon kívül pontosan akkora volt, mint odabent: nem több egy arasznál. Egyszerre csak kiszaladt a pincéből, és elkezdte az ablakokat tördelni. Dongó szerencséjére a folyosón egyenesen belerohant magába a Nagy Rododendronba, aki egy legyintéssel visszaparancsolta a palackba. Dongót meg... de erről jobb nem is beszélni. Végül megjegyezte, hogy annyi haszna azért mégis volt a dolognak, hogy kiderült: ez a dzsinn selejtes. Le is küldte Ad Albertet egy másikért, és a lelkére kötötte, hogy másik évjáratból hozzon.

- Örömmel jelenthetem - folytatta Nagy Rododendron az ünnepi beszédet -, hogy ha voltak is kisebb botlások, végül mindnyájan megálltátok a helyeteket az utolsó erőpróbán: a varázslóvizsgán.

A „kisebb botlások” kifejezéssel biztosan rám célzott, gondolta Dongó keserűen, míg az évfolyam lelkes éljenzésben tört ki, és zúgott a tapsvihár. A látszat kedvéért néhányszor ő is bágyadtan összeütögette a tenyerét.

- Most pedig átadom nektek jól megérdemelt jutalmatokat: a Mágusoklevelet!

Az igazgató-fővarázsló egyenként kiszólitotta a végzett ifjakat, és kezükbe nyomta a mű-sárkánybőrbe kötött okleveleket, melyek ősi, csak az avatott szem számára olvasható, ezer évig nem halványuló, csüllenglével írott, kanyargós cickafarkbetűkkel igazolták, hogy az okirat tulajdonosa a piros-, fehér-, zöld- és feketemágia, valamint a társtudományok szakavatott ismerője.

- Ad Albert! - kiáltotta Nagy Rododendron, s a pirosuló fülű stréber kivonult.

Dongó komor gondolatai pedig visszakanyarodtak a balszerencsés vizsgához, ahhoz a pillanathoz, amikor belépett a vizsgabarlangba, és szemközt találta magát egy rettentő, lángot okádó sárkánnyal...

Ez természetesen nem érte meglepetésként. Az egész iskola ismerte a szegény párát. Sogeannte Sigismundnak hívták. Nyugdíjas volt. Évezredek át lopkodta a szebbnél szebb királylányokat, és abajgatta a lovagokat, akik meg akartak verekedni vele a hajadonokért, és amikor nyugdíjba vonult, hogy ne unatkozzon, elszerződött tansárkánynak a varázslóiskolába. Ifjú varázslók sok-sok nemzedéke gyakorolta rajta, miképpen kell elbánni a hasonzorú szörnyetegekkel. A háta mögött egyébként mindenki kinevette szegényt, köztudott volt ugyanis, hogy őfélelmetessége valódi neve Kis Rezső, s efeletti szégyenében vette fel a meggyőződése szerint vérfagylaló Sogeannte Sigismund művésznevet.

Dongót tehát nem érte meglepetésként a sárkánnyal való találkozás. A vizsgán szerencsésen túljutott osztálytársaitól is hallotta, hogy az egyik tétel a lángot fűvó Sogeannte Sigismund ártalmatlanná tétele. Ad Albert például hét szál virágot varázsolt Sigismund fejei helyére, de ezzel nem elégedett meg a stréber lelke, leszedte s az asztalra teremtett vázába illesztette a hét illatos tearózsát.

Pohonc hű maradt önmagához. Szilvás gombócokká bűvölte Sigismund fejeit, és jó étvággal elfogyasztotta, azután önkritikusan megjegyezte, hogy még tökéletesítenie kell a módszerét, mert a sárkányfejgombócokban kicsi volt a szilva, és tetejükön kevés a prézli.

Volt, aki úgy összezsomózta Sigismund nyakait, hogy a szerencsétlen moccani sem bírt; egy gyakorlatias tanonc pedig úgy intézte, hogy az agg sárkány ne tüzet fűjjon, hanem vizet, és bejelentette, hogy már régen dolgozik ezen a találmányon, mivel az amúgy kártékony sárkányok így népgazdaságilag hasznosíthatók. Vidéken öntöznének velük, városon meg a tűzoltóság alkalmazhatná a hétfejű slaugot.

Ekkor következett Dongó. Kicsit félt. Sogeannte Sigismund ugyanis pikkelt rá. Méghozzá nem alaptalanul. A nyugdíjas tansárkány egykor rettenthetetlen bátorságú szörny volt, és úgy eszegette a lovagokat, mint más a tökmagot, de az égettől már akkor is iszonyatosan félt. Dongó pedig elsős korában, amikor még nem gondolt a majdani vizsgákkal, ráuszított három piros szemű fehéregeret, hogy megharapdálják a farkát. Az egykor rettenthetetlen bátorságú hétfejű megpillantotta az egereket, felugrott a tanári asztalra, és sikoltozni kezdett:

- Jesszusom, egerek! Jesszusom, egerek!

A varázslótanoncok majd megpukkadtak a nevetéstől. Nem úgy a Nagy Rododendron, aki a sikoltozásra ott termett. Sogeannte Sigismund az igazgató-fővarázsló vállára borulva zokogta, hogy azonnal felmond, egy percig sem marad tovább ebben a házban, ahol nem tisztelik a kort és az érdemeket. Fitzhuber Dongónak nyilvánosan bocsánatot kellett kérnie. Azóta évek múltak el, Sigismund azonban nem felejtett.

Dongó tehát ott állt a lángot fűvó hétpróbás hétfejű előtt, és azon töprengett, milyen módszerrel tegye ártalmatlanná. Az idő múlt, a Nagy Rododendron várakozóan nézett rá. Ekkor Sigismund hirtelen abba hagyta a lángfűvást, és mind a hét torkát nagyra tátva, elbődült:

- Hu!!!

A kétbalkezes Dongó ijedtében elejtette varázspálcáját. Nyomban lehajolt érte, de későn. Sigismund gyorsabb volt.

- Azonnal add vissza!

- De sietős - vigyorgott Sigismund mind a hét fejével -, adom már, csak előbb megnézem egy kicsit közelebről - azzal meglóbálta a levegőben, és morgott valamit.

Fitzhuber Dongó pedig különöset érzett. Mintha egyszerre élesebben, több szemszögből látná a vizsgabizottságot és különösen a Nagy Rododendront. A tábla mellett függő tükörbe pillantott, és meghűlt benne a vér: hét feje volt hét süveggel, tizennégy kajla füle konyult lefelé, hét krumpliorra felett tizennégy szemében gyúlt a könny, és hét csálé szája görbült sírásra. Micsoda szegény! Ő a világ első hétfejű varázslója!

Nevetett a vizsgabizottság, kacagott a Nagy Rododendron, nem is szólva a gonosz Sogenannte Sigismundról, aki majd megpukkadt a röhögéstől. Amikor végre levegőt kapott, azt rikoltotta:

- Nesze neked fehéregér! Nesze neked fehéregér! - De amint kimondta, összeresztett és körülpillantott, s csak azután folytatta a hahotát.

Fitzhuber Dongó sarkon fordult, szégyenében kirohant a vizsgabarlangból, azaz rohant volna, de hét feje nem fért ki az ajtón, az egyiket úgy bevágta az ajtófélfába, hogy csillagokat látott valamennyi. Oldalazva menekült, hogy elbujdossék szégyenében.

- Fitzhuber Dongó! - hallotta. Felrezzent.

Átvette a Mágusdiplomát. A Nagy Rododendron kezét fogott vele, s halkán, hogy a többiek ne hallják, azt súgta:

- Aztán majd kicsit ügyesebben!

Fitzhuber Dongó bólintott, és szomorúan a helyére baktatott.

Tehetek én erről? - morfondírozott magában. - Egy rosszmájú nyugdíjas sárkány, egy művész-névvel hivalkodó Kis Rezső nemtelen bosszújának áldozata lettem... - folytatta volna az önmentegtetést, de lelki szemei előtt megjelent a Varázslók Tizenkét Pontja. Így kezdődött: *A varázsló fegyvere a pálcája. És punctum.* Így aztán Dongó megint csak lehorgasztotta a fejét.

A záróünnepély utolsó eseménye az álláselosztás volt. Az ősi ceremónia azt szolgálja, hogy a munkahelyeket pártatlanul, kizárólag a szerencsére bízva osszák el. Néhány elsős tanonc becipelt a terembe két hatalmas rézüstöt, egyikbe a végzős tanoncok neve került, a másikba az állások egy-egy szelet papíron. A Nagy Rododendron kiengedte ketrecéből a Varázsdarázst. A kék-sárga csíkos Varázsdarázst egykor vérengző fenevadként tartották számon, ma azonban már csak közönséges hivatali poszméh, s a Szerencsetündért szolgálja. Évente egyszer jelenik meg az álláselosztó ceremónián. Ide-oda cikázik a két üst között, találomra a papírszeletkék közé dőf, és összepárosítja a neveket a munkahelyekkel. Most is így történt. Dongónak úgy rémlett, hogy a Varázsdarázs rápillant, és kárörvendően hunyorog a fullánkja fölött. Nem valószínű, hogy tévedett volna. És akkor már tudta, hogy minden hiába: övé a legrosszabb állás az egész évfolyamon. Pártatlanság? Ugyan! - sóhajtott keserűen. - Hiszen mindenki tudja, hogy nemcsak a Varázsdarázs, hanem Sogenannte Sigismund is rádióamatőr. Márpedig a rádióamatőrök összetartanak. A Varázsdarázs is pikkel rám - állapította meg. Nincs még egy ilyen balszerencsés alak, mint én.

A Nagy Rododendron kihirdette az eredményt, s Dongó újólá keserűt sóhajtott: pártatlanság? Ugyan!

Ad Albert - mit tesz isten - bent maradt az elméleti hókuszpókuszológiai tanszéken varázsszegédnek. Pohonc az Elvarázsolts Erdő nemrégiben nyugdíjazott főmágusának helyére került; olyan munkahely az, aminél szebbet álmodni sem lehet. És Dongó már látta is a kövér, fantáziátlan Pohoncot, amint három rettentő próba elé állítja a szabadító lovagokat és legkisebb fiúkat: először egy derelyedombot kell megenni, azután buktahegyet, végül gombóchegyláncot,

s ha már olyan kövér a hős, hogy gurul, akkor megmentheti a királykisasszonyt, aki persze fanyalogva nézi a hájas szabadítót.

A Varázsdarázs végül Dongó kezébe hullajtotta a cédulát. Semmi jót nem várt, de amit olvasott, attól mégis elhűlt. Sikerült megkapnia a létező legeslegrosszabb állást.

- Hát te fiam, kétbalkezes Dongó? - kérdezte a Nagy Rododendron.

Fitzhuber Dongó elcsukló hangon olvasta a céduláról:

- Nimbusz Endre Bertalan utcai lakótelep. Körzeti Varázslóhivatal.

A Nagy Rododendron sajnálkozva tárta szét a karját.

- Hát, Dongó fiam - mondta -, úgy látszik, mégiscsak te vagy a világ legpechesebb varázslója. Hanem - veregette meg a vállát vigasztalóan - el ne keseredj. Ez is egy rang.

MÁSODIK FEJEZET,

amelyben Fitzhuber Dongó megismerkedik a Nimbusz Endre Bertalan utcai lakóteleppel, és figyelemreméltó levelet kap

Fitzhuber Dongó leszállt a 101-es buszról. A busz elporzott, ő pedig körülnézett és elhűlt. Sejtette ugyan, hogy nemhiába tartják minden varázslóterepek legiszonyosabbikának a Nimbusz Endre Bertalan utcai lakótelepet, de ez mindent felülmúlt. Ameddig a szem ellátott, tízemeletes házsorok, ablaksorok, erkélysorok, lépcsősorok, saroksorok. Egyetlen földszintes, alacsony házacska lapult a tízemeletes óriások tövében: a szolgáltatóház. U alakú volt, az U öblében fontosabbnál fontosabb boltok és hivatalok, a Gyümért bejárata mellett pedig egy múmárvány tábla a következő felirattal:

*E ház helyén állt a ház,
melyben május 29-től június
3-ig lakott és alkotott
Nimbusz Endre Bertalan.*

A Díszhal és a Díszmadár szaküzlethálózat helyi fiókjai között Fitzhuber Dongó félig nyitott ajtót talált, a sűrű szövésű pókhálók nem engedték teljesen kitarulni. Nem tartozott hozzá sem ablak, sem kirakat, s az ajtó fölött, a homokszínű betonon kopott betűk hirdették: Ká-Vé, vagyis Körzeti Varázslóhivatal.

A szűk, félhomályos helyiségben csupasz íróasztal fogadta a hozzá tartozó székkal, meg üres polcok körös-körül a fal mentén. Mindent vastagon borított a por, nyilvánvaló volt, hogy rég nem járt itt senki, se közönséges halandó, se varázsló. Az asztalon elszürkült boríték hevert, rajta sebtiben odavetett cirkalmazott szó ősi cickafarkírással:

Utódomnak

Dongó kicsit tétovázott, majd feltépte a borítékot, melyben rövid, de ugyancsak velős levelet talált.

Szerencsétlen Utódom, Bárki Légy!

Egyetlen tanácsot adhatok neked: le ne telepedj, de meg se állj. Szedd az irhát, és menekülj! Itt nincs mese. Se varázslat. Se csoda. Se semmi. Arra az elhatározásra jutottam, hogy kereket oldok, és letelepszem valahol, egy mezővédő erdősávban. Ne késlekedj. Ha maradsz, megesz a penész, elemészt az unalom. Menekülj, amíg nem késő.

A téged szívből szánó szépreményű elődöd:

Budweiser Ünög

Fitzhuber Dongó várakozva álldogált a hivatalban, kezében a levéllel. De hiába várt. Az asztal, a szék meg a poros, üres polcok körben nem szóltak egy árva szót sem.

HARMADIK FEJEZET,

amelyben Fitzhuber Dongó mindennek ellenére elhatározza, hogy marad

Fitzhuber Dongó mindennek ellenére elhatározta, hogy marad.

NEGYEDIK FEJEZET,

amelyben egy kezdő varázsló és egy égszínkék pizsamás kisfiú egymásra talál, és rövid habozás után megkísérlik a lehetetlent

Senkinek sem jutott eszébe, hogy felkeresse Dongót a Ká-Vé-ban. Unalmában, mit tehetett, továbbképezte magát. Új varázsigéket tanulgatott, bár hamarosan rájött, hogy a régieket sem tudja. Szitaszerűen likacsos emlékezőtehetsége sorra kivetette magából a mondókákat. Varrt hát magának egy formás kis hátizsákot, és beletette a Máguslexikont, hogy mindig kéznél legyen, ha úgy adódik. De nem adódott úgy. Sem a második, sem a harmadik, sem a negyedik napon nem jött senki a Körzeti Varázslóhivatalba, pedig Dongó munkaidő után is ott maradt, hátha valakinek kedve szottyán, hogy benézzen. Sőt ott is aludt, és kiírta az ajtóra:

*Allandó éjszakai ügyelet.
Kívánságra ott termek, ahol akarok,
vagy ahol engem akarnak.*

De senki sem akarta, hogy ott teremjen.

Unalmában, magányában hosszadalmas leveleket írogatott volt osztálytársainak, és ha válasz érkezett, sárgult az irigységtől. A stréber Ad Albert és a haspók Pohonc úgy éltek, mint hal a vízben, mint varázsló a mesében. Leveleik olvastán újra fontolóra vette elődje, Budweiser Ünög ajánlatát. Talán egy mezővédő erdősávban afféle partizánvarázslóként mégiscsak jobb lenne. Lelke kételyek közt hánykódott.

Egy este búsán bámészkodott az iroda félig nyitott ajtajában. Hatalmas ház homlokzatára látott. Hogy pontosak legyünk, az iroda ajtajából csak ezt a házat láthatta; az ég nem fért bele a képbe. Az ötödik emeleten, az ablakban egy hétévesforma kisfiú üldögélt. Hogy mi abban a különös, ha egy hétéves kisfiú üldögél az ablakban az ötödik emeleten? Látszólag semmi. De ha ez a kisfiú éppen akkor ül az ablakba, amikor az egész lakótelepen mindenütt a tévé esti meséjének zenéje brummog, akkor ez nem akármilyen esemény. Dongó azon nyomban határozott: ott terem, és beszélgetésbe elegyedik vele. Nagyon hiányzott már a beszélgetés, és Fitzhuber Dongó érezte: ez az első s egyben utolsó esélye a Nimbusz Endre Bertalan utcai lakótelepen. Felöltötte varázslóöltözékét, hogy feddhetetlennek látsszék, s gondosan készült az útra. Pedig csak öt emelet várt rá, és mennyivel többet röpködött és tünedezett ő iskolaévei alatt... Öltözékén kétségkívül rontott valamelyest a hátizsák, de nem volt más megoldás, magával kellett vinnie, ki tudja, mibe bonyolódik megint, ha elfelejti a varázsigéket.

Mély lélegzetet vett, és többé-kevésbé hibátlanul egyszerre csak ott termett a kisfiú mellett az ablakban. Csodálkozást várt, legalábbis örömteli meglepetést, már amit az ember a tanultak alapján joggal elvárhat egy fekete hajú, kék szemű kisfiútól, ha egyszerre csak ott teremnek előtte. De a kisfiú csak felnézett, megvakarta az orrát, és azt mondta:

- Hm.

Ez kissé elszomorította Dongót.

- Ezt hogy érted? - kérdezte.

A kisfiú hátradőlt. Már pizsamába bújtatták, s látszott, rövidezen aludnia kell. De most sem volt bőbeszédűbb. Válaszul megint csak annyit mondott:

- Hm.

Dongó más módszerhez folyamodott. Összecsapta a bokáját, kicsit megbiccentette a fejét, és bemutatkozott. A pillanat ünnepélyességét csak az zavarta meg, hogy a biccentéstől süvege a szemébe csúszott, le egészen az orráig. A kisfiú elnevette magát. Dongó zavartan homlokára tolt a süvegét, és megismételte a bemutatkozást:

- Fitzhuber Dongó vagyok.

De a kisfiú csak nevetett.

- És téged hogy hívnak? - próbálkozott a varázsló.

Végül a kisfiú abbahagyta a nevetést.

- Éliás Tóbiás vagyok - mondta, és ajkát összeszorítva fenyegetően sziszegte: - és ha nem tetszik, kaphatsz egyet!

Dongó hátrált a fenyegető hang elől, de elfelejtette, hogy az ablakpárkányon áll, s ha a hátizsák szíja be nem akad az ablakilincsbe, bizony pórul jár. De a szíj beakadt, és ő ott lebegett ég és föld között, bús hazátlanul, míg a kisfiú vissza nem húzta a párkányra, és közben úgy nevetett, hogy a könnyei potyogtak.

Dongó meg is sértődött egy kicsit.

- Mi a bajod a neveddel? - kérdezte, amikor magához tért.

- Csúfolnak.

- Miért?

- A többiek azt mondják, vagy Éliás vagy Tóbiás. Éliás Tóbiás, olyan nincs.

- Már miért ne lenne? Ha egyszer téged úgy hívnak, akkor van ilyen. Nem kell mellre szívni. Engem is csúfoltak az iskolában. Kétkelkezes Dongónak hívtak. De később már egyáltalán nem bántam. Ha akarsz, te is hívhatsz kétkelkezes Dongónak.

Éliás Tóbiás nevetett.

- Te tulajdonképpen ki vagy?

Dongó kihúzta magát, úgy felelt:

- Varázsló.

Éliás Tóbiás újra csak nevetett, de ezúttal gúnyosan.

- Varázslók nincsenek.

Dongó elképedt. Mit beszél ez a vakarcs? Ez az Éliás Tóbiás?

- Na ne mondd! Mert én az vagyok. Okleveles mestervarázsló. Megmutathatom a diplomámat, ha akarod.

- Varázslók pedig nincsenek - makacskodott Éliás Tóbiás.

- Hát nézd, ha van Éliás Tóbiás, mert téged úgy hívnak, akkor varázslók is vannak, mert én az vagyok.

Éliás Tóbiás még mindig hitetlenkedett egy kicsit.

- Na jó, ha te tényleg varázsló vagy - mondta végül bizonytalanul -, akkor légy szíves varázzolj nekem valamit.

- Amit csak parancsolsz - vont vállat Dongó fölényesen. - Mit varázzoljak neked?

- Mesét.

- Semmiség. - Dongó lekapta válláról a hátizsákot, elővette a Máguslexikont, és föllapozta. - Azt mondja, hogy azt mondja: *macera, macskazene, mácsonya, mafla, mándruc, matyó* - olvasta a címszavakat -, *meduza, méhpempő, mértan*. Ez az, *mese*. - És már darálta is a varázsigét:

*Bakter, sakter,
Viktor, vektor,
hatker, hétker,
nyolcker, Hektor.*

És abban a pillanatban ott termett az ágyon egy gyönyörű, vaskos meséskönyv.

- Tessék - intett Dongó büszkén.

Éliás Tóbiás álmélkodva nézte. Felemelte a nagy, díszes kötetet, és belelapozott.

- Nagyon szép - mondta. Aztán visszatette az ágyra. - De már megvan.

- Kérlek - vont vállat a varázsló. - Bűvölök neked olyan meséskönyvet, amelyenről még csak nem is hallottál.

- De nekem egyáltalán nem ilyen mese kell.

- Hát?

- Igazi.

- Hogyhogy igazi? Ennél igazibb mesék nincsenek a világon. Van bennük szerencsét próbálni induló legkisebb fiú, kérőit rettenetes próba elé állító, kényeskedő királylány, a hétfejű sárkánnyal is megküzdő, rettenthetetlen lovag, egyszerűen minden, ami kell.

- Ugyan - legyintett Éliás Tóbiás. - Ugyan.

Dongó kezdett méregbe jönni.

- Mi az, hogy „ugyan”? Miféle mese kell neked?

- Igazi.

- Ezt mintha már említetted volna.

- Az igazi mese olyan, ami megtörténik.

Dongó széttárta a karját.

- Nem érted? - Éliás Tóbiás elhúzta a száját. - Akkor mégsem vagy varázsló, legföljebb valamilyen bűvész.

Fitzhuber Dongó elvörösödött. Éliás Tóbiás meg folytatta.

- Igazi mese az, ami velem történik. Saját mesét akarok. Olyat, amiben benne lehet lakni.

Dongó szája tárva maradt az ámulattól. Hebegett, habogott, a szavakat keresgélte, s mire épp megtalálta volna, egy magas szőke hölgy lépett a szobába.

Az ugye köztudott, hogy aki mesebeli, azt nem láthatja más, csak az, akinek ott terem. Ez igaz. Általában. De Dongó természetesen elfelejtette láthatatlanná tenni magát, mielőtt felröppent az ötödikre. Így azután a szőke hölgy a szája elé kapta a kezét, és felsikkantott:

- Jaj nekem!

Dongó azonnal kapcsolt, és kutatni kezdett emlékezetében a megfelelő mondókáért, a hölgy közben tovább sikoltozott:

- Jaj nekem, valaki van az ablakpárkányon János, János, azonnal gyere be!

Ez bizonyára a férjének szólt, Éliás Tóbiás papájának, aki azonban nem jött be. A szőke hölgy kiszaladt. Éliás Tóbiás pedig kétségbeesetten integetett Dongónak, hogy tűnjön el, de azonnal. Dongó megtalálta végre a megfelelő mondókát, és nyomban láthatatlanná vált. Mire Éliás Tóbiás szülei visszajöttek, már sehol sem volt, pontosabban, továbbra is az ablakpárkányon kuporgott, de avatatlan szemnek láthatatlanul. János pedig, Éliás Tóbiás papája, ekképpen nyugtatta a szőke hölgyet:

- Látod, drágám, mondom, hogy csak képzelődsz.

- De esküszöm, hogy volt itt valaki.

- Ugyan, ki járna az ötödik emeleten odakint?

- Talán a Bélus ereszkedett le kötélén.

- Ki az a Bélus? - vontá össze szemöldökét János.

- A fölöttünk lakó gyerek, az a rosszcsont, attól minden kitelik.

- De az csak nem, hogy kötélén himbálódzzon odakint? - nevetett Éliás Tóbiás papája fölényesen. - Gyere, drágám, mindjárt kezdődik a krimi - azzal a szőke hölgy meg a férje jóéjszakát-puszira járultak Éliás Tóbiáshoz, majd lábujjhegyen kiosontak a szobából, és leoltották a villanyt.

A varázsló és a kisfiú egyedül maradtak. Némán vártak, míg a szülők kényelembe helyezkedtek odaát. Az ajtó alatti résen beszivárgott a televízió kékesszürke fénye és az esti krimi háttorzongató zenéje.

- Itt vagy, Dongó? - súgta Éliás Tóbiás.

Most először szólította nevén, s ez Dongónak igencsak jólesett. Rákacsintott az ágyon föl-könyöklő égszínkék szemű és égszínkék pizsamájú Éliás Tóbiásra, és teljesen kiment a fejéből, hogy láthatatlan.

- Itt vagy, Dongó? - hangzott újra.

- Persze hogy itt vagyok.

- Nem látlak.

- Várj... mindjárt - s ügyel-bajjal láthatóvá vált.

- Mondd csak! Biztos, hogy léteznek mesék?

- Hogyne léteznének! - vágta rá Dongó ingerülten. - De mintha ezt már megbeszéltük volna.

- Nem úgy értem - Éliás Tóbiás törökülésbe kuporodott -, persze, vannak. Másutt. De itt? Ahol én lakom?

Könnyű lett volna Dongó dolga, ha fölényesen rávághatja: „hát persze”. De a Nagy Rododendron azt tanította, hogy a varázsló csak akkor hazudjon, ha ez az ellenség megtévesztése szempontjából teljességgel elkerülhetetlen. És most nem erről volt szó.

- Mert én már sok mesét hallottam, és olvasni is tudok... szótagolva... de még egyetlen herceget vagy hercegnőt sem láttam, és mama azt mondta, hogy ő sem; papa meg azt mondta, hogy kacsalábon forgó paloták sincsenek.

Ilyesféle kételyek Dongóban is feltámadtak, persze csak azóta, amióta a lakótelepre érkezett, de hát Éliás Tóbiás nem szakmabeli, előtte védeni kell a mundér becsületét. Több ezer éves hagyományokkal a háta mögött egy varázsló nem mondhat le csak úgy ukmukfukk arról, hogy a mesék mindenütt ott vannak.

Dongó tehát mély lélegzetet vett, és már-már hazudni készült, amikor véletlenül belepillantott a kisfiú égszínké, kerek szemébe, és hirtelenjében kimondta az igazat.

- Nem tudom.

Éliás Tóbiás szeme tovább kerekedett.

- Nem tudod? Varázsló vagy és nem tudod?

- Igaz, ami igaz, amióta körzeti varázsló vagyok, még egyetlen mesével sem találkoztam. Ez persze nem jelent semmit - tette hozzá sietve.

Éliás Tóbiás szája lassan lefelé görbült. Dongóé is.

Nincs szomorúbb dolog a világon, mint amikor egy kezdő iskolás fiú, akit csúfolnak a neve miatt, meg egy kezdő varázsló, akiről az a hír járja, hogy kétbalkezes, együtt üldögélnek egy lakótelepi ház ötödik emeletén, és egyikük sem tudja, hol található egy iciri-piciri mesét.

Fitzhuber Dongó hosszan szipogott, azután harákkolt, végül köhécselt.

- Gyere - szólalt meg.

- Hová? - hüppögte Éliás Tóbiás.

- Megkeressük.

- Mit?

- A mesét.

- Hol?

- Itt, ahol laksz.

- De hát te is azt mondtad, hogy itt nincs!

- Azt nem. Csak hogy én még nem találkoztam vele.

- És tudod, hol keressük?

- Fogalmam sincs.

Éliás Tóbiás talpraszökkent.

- Induljunk - ragyogott.

Dongó előhorgászta a hátizsákjából a Máguslexikont, és elmerülten tanulmányozta.

- Azt mondja, hogy azt mondja: *gyagya, gyalogsátán, gyapjastetű, gyászhuszár, gyepmester, gyermekáldás, gyermekbájolás, ez az... na nézzük!*

És ekkor megkövült. A *gyermekbájolás* címszónál ugyanis mindössze ennyi állt: *Kezdjük el, azután majd meglátjuk.* Dongó elképedve forgatta a mindentudó könyvet, és egyre csak azt kérdezgette magában: csak úgy egyszerűen? Nem volt éppen bölcs kérdés, de mindenesetre helyénvaló, s hogy természetes is, arról hamarosan meggyőződhetett, mivel a lap alján, csillag alatt lábjegyzetet talált: *Igen; csak úgy egyszerűen: zumbele.* Dongónak leesett az álla, de azután engedelmeskedett a bölcs könyv utasításának. Mágikus köröket rajzolt Éliás Tóbiás feje fölé, és többször egymás után elmormolta:

*Igen; csak úgy egyszerűen: zummbele,
igen; csak úgy egyszerűen: zummbele.*

Vállat vont, megigazította a hátizsákját, és a kisleány mellé lépett.

- Indulhatunk.

Éliás Tóbiás rögtön föl akart mászni az ablakpárkányra, hogy arra távozzanak, amerről a varázsló érkezett, de Dongó egyáltalán nem volt biztos benne, hogy Éliás Tóbiás ettől a kétes bűvigétől repülni is tud, így azután a biztonságosabb utat választva az ajtó felé terelgette.

- Meglátunk - aggodalmaskodott a kisleány.

- Dehogyan látunk. Semmit sem fogunk észrevenni, Még azt sem, hogy nem vagy az ágyban.

Dongó óvatosan benyitott a nagyszobába. Éliás Tóbiás követte.

A szőke hölgy és János a tévé előtt ültek, nem láttak, nem hallottak. A képernyőn egy kopasz, nyalókát szopogató rendőrfelügyelő éppen ráförmédt kövér beosztottjára: - Mit tudom én, hogyan, teremtsd elő, ha kell, akkor a föld alól is! Űsse le, vagy varázsolja ide, nekem mindegy!

Dongó a felügyelő naivságán mosolyogva követte a kisleányt, s egy pillanat múlva már kint álltak az ajtó előtt a folyosón.

- És most? - kérdezte Éliás Tóbiás.

ÖTÖDIK FEJEZET,

*amelyben egy magányos király elmeséli szomorú történetét,
s ezzel megindítja hősünk szívét és az események láncolatát*

Óvatosan lopakodtak a linóleummal borított folyosókon. Az igazat megvallva semmi értelme nem volt a lopakodásnak, de valahogy jólesett nekik. Egyszóval lopakodtak. Éliás Tóbiás kissé túlzásba is vitte, mert egyenesen hétrét görnyedve settenkedett, ám Dongó rászólt, viselkedjék természetesebben, mert az esetleg útjukba akadó kalandok így majd nem veszik őket eléggé komolyan. Erre Éliás Tóbiás nyomban mérsékelte a settenkedést.

De nem történt semmi. A lépcsőházba kanyarodtak.

- És most?

Dongó tanácstalan volt. Öt emelet alattuk, öt fölöttük, merre induljanak?

- A lift - mondta diadalmasan -, a lift.

Éliás Tóbiás kérdően nézett rá:

- Hogyhogy a lift?

- Azzal megyünk. Ha beszálltunk, majd eldől, hogy le vagy föl.

- Nem dől az semerre. A lift rossz.

Csakugyan, a fekete ajtón nagy papundekli tábla lógott:

A LIFT NEM MŰKODIK

- Szóval nem működik - mormogta Dongó, és már nyúlt is a Máguslexikonért.

- Kodik - jegyezte meg Éliás Tóbiás. - A lift nem mú-ko-dik.

- Ja persze - bólított Dongó - az más.

De liftre való varázsigét nem talált a mindentudó könyvben. Elavult kiadás. Ráférne már a pótkötet. Egy minden helyzetre és korra érvényes, általános bővülés mellett döntött:

*Etcetera, apropó,
antik-bantik, barokk-tarokk,
biedermeier, ampír-vámpír,
receruca, rokokó.*

A lift ajtaja nyomban kitárult, és ők beléptek. Eddig sikerült.

- És most? - nézett Dongóra várakozón Éliás Tóbiás, és valahányszor az égbék szempár így pillantott rá a szénfekete haj alól, a varázsló úgy érezte, feltétlenül tennie kell valamit. Megismételte gyorsan előbbi mondókáját, majd mintegy megerősítésül és zárójelben (már amennyire ezt előszóban ki lehet fejezni) hozzátette:

Lacafaca, kecmec, Cicero.

Ennek már a lift sem tudott ellenállni. Zekegett és zokogott, majd kirázta a lelküket. A varázsló és a kisfiú verődött egyik faltól a másikig, Éliás Tóbiás még gurult is egy kicsit, azután egyszerre csak felpattant az ajtó, és ők kitántorogtak a lépcsőházba.

- Jaj - mondta Éliás Tóbiás szemrehányóan.

A varázsló pirult, és a vállát vonogatta. Eszébe jutott, mekkorát kacagna most örök rosszakarója, Sogenannte Sigismund, a művésznevű sárkány, a nemtelen Kis Rezső. Annál is inkább pirult, mert észrevette a feliratot a liftajtó fölött: változatlanul az ötödik emeleten voltak.

Újra a folyosón jártak, ezúttal egy másikon, de már nem volt erejük settenkedni.

Barnára mázolt ajtósorok előtt haladtak. S ekkor különös, sőt kifejezetten rettentő dolog történt. Az egyik ajtó felpattant, és valami ellenállhatatlan erő beszippantotta őket egy lakásba.

Hatalmas termetű, ősz szakállú, szigorú tekintetű öregember előtt álltak. Az öreg setét pillanással végigmérte őket, miközben egyik vasmarkával Fitzhuber Dongót, a másikkal Éliás Tóbiást tartotta maga előtt. Ha a vasmarok engedte volna, mindketten reszketek volna, mint a kocsonya.

Végül az öregember megszólalt:

- Háha-háha-háha-hááá... - mondta. És még egyszer: - Háha-háha-háha-hááá. - Azután csend telepedett rájuk.

Az öreg elengedte őket, belekotort fehér szakállába, majd keresztbefonta karját a mellén, és megismételte előbbi kijelentését:

- Háha-háha-háha-hááá...

Ez valamivel nyugodtabban hangzott. Dongó összeszedte bátorságát, de Éliás Tóbiás megelőzte. Előrelépett, és bemutatkozott.

- Éliás Tóbiás vagyok. Ez meg itt a barátom. Fitzhuber Dongó.

Dongó sietve hozzátette:

- Okleveles mestervarázsló.

- Háha-hááá - bólintott röviden az öreg, és barátságosan intett. Beljebb léptek. A szoba majdhogynem üres volt, s ezért jóval tágasabb, mint az efféle szobák általában. Kellős közepén hatalmas, díszes faragású szék tornyosodott. Az ősz öregember letelepedett a székbe, és elrendezgette szakállát, hogy festőien hasson. Alighogy elhelyezkedett, föl pattant megint, négykézlábra ereszkedett, és kutatni kezdett a szék alatt. Csillogó-villogó koronát görgetett elő. Meglehelgette, ruhaujjával kifényesítgette, és a fejébe csapta. Úgy ült vissza. Király volt. Felséges.

Dongó mélyen meghajolt, és Éliás Tóbiás követte a példáját.

A király elégedetlen dűnnyögött: Háhahá...

Fitzhuber Dongó meghatottan nézte. Félrefordult, és egy könnycseppet morzsolt szét a szemében. Hát mégis, mégis... itt a lakótelepen!

Némi ünnepélyes csend után a király megköszöri a torkát, és méltóságteljes nyilatkozatot tett:

- Első Badar.

- Tessék? - ámult el Éliás Tóbiás. - Mi az, hogy Első Badar?

- Mi vagyunk Első Badar - harsogta fenségesen -, és ti kik vagytok?

Éliás Tóbiás újfent bemutatkozott.

- Háha-hááá - rikkantott a király. Nem kérdéses, ez volt kedvenc szavajárása -, szóval ti settenkedtek errefelé minden hajnalban?

- Mi csak most először - kezdte Dongó -, ugyanis...

- És ti dobjátok be az újságot...

- Mi nem, mert mi...

- És ti nem írtok egyetlen szót sem birodalmunkról!

- De felséges király...

- És ti nem közlitek apróhirdetésünket, amit hetek óta újra meg újra elküldözgetünk hozzátok, háha-háha-háha-hááá!!! - Mire idáig ért, Első Badar szeme félelmetes tűzben izzott, és koronájának harminchárom ága harciasan meredezett.

- De felség, mi nem... és semmiféle újság... - dadogott Dongó.

- Nem? - horkant Első Badar.

- De nem ám!

- Biztos?

- Annyira nem, hogy hozzánk is bedobják az újságot - jegyezte meg Éliás Tóbiás.

- Hozzátok?

- Igen, ugyanis én is ebben a házban lakom.

- A társad is?

- Nem - sietett megjegyezni Dongó -, én a körzeti varázsló vagyok, csak éppen kiszálláson. Éliás Tóbiásnál.

Az öreg király szeméből váratlanul könnyek záporoztak, de fel is szívódtak rögtön a szakállában.

- Háha-háha-háha-hááá - sírta Első Badar, és a zokogó apátlan-anyátlan király olyan szomorú látványt nyújtott, hogy mindketten vigasztalni kezdték.

- Ugyan, felség!

Éliás Tóbiás már nyúlt is a zsebkendőjéért, hogy felszárogassa a királyi könnyeket, de az égszínkéék pizsama zsebe üres volt, így azután Dongó varázsolt elő egyet a semmiből. Kissé túl nagyra sikerült, inkább hasonlított holmi rongyszőnyeghez, mint zsebkendőhöz, de Első Badar szeméből amúgyis patakzott a könny.

- No, de felség! - vigasztalta Dongó, míg Éliás Tóbiás a rongyszőnyeggel pepecselt a király arcán. - Ne pityeregjen már, mondja el inkább, mi nyomja a lelkét.

A királyi egéritatás lassanként lecsendesedett.

- Háha-háá, háha-háá - sóhajtotta Első Badar, és belefogott történetébe: - Egyszer volt, hol nem volt... - kezdte, de pillantása körülvándorolt a szobában, megállapodott a radiátoron, és ő királyi felsége legyintett. - Szóval, valamikor nem itt éltünk mi. És főként nem egyedül. Nemrégén egy kacsalábon forgó palotában laktunk a folyó túlszertáján. Köröttünk hetedhét országban híres udvar, melyben csak úgy hemzsegték a daliásnál daliásabb lovagok meg a szebbnél

szébb udvarhölgyek. Volt szakácsunk, hoppmesterünk, főlovászmesterünk, udvari bolondunk, kuktánk, buktánk, kaktuszunk, minden, ami dukál. Volt aranyunk, országunk, kincsünk, encsünk és bencsünk. Mindezt feledhetetlen emlékű atyánk, Első Botor hagyta ránk. De mindenekelőtt velünk volt csodálatos leányunk, a szépséges szép Lanolin királykisasszony, öreg napjaink megédesítője. Boldogan éltünk, vadászatokat, lovagi tornákat rendeztünk, és pompás lakomákat, időnként összejártunk a szomszéd királlyal kártyapartira. Olykor egy-egy legkisebb fiú vetődött az udvarunkba, rendszerint kiállt három próbát, ilyenkor nekiadtuk valamelyik leányunkat, volt belőlük tucatnyi, ilyenkor hetedhét országra szóló lakodalmat csaptunk, ahogy illik. Egyszóval így éldegéltünk volna boldogan, míg meg nem halunk, ha... - s Első Badar újra szeméhez emelte és alaposan megöntözte a rongyszőnyeget - ha egy rút napon építkezni nem kezdenek birtokunkon.

- Építkezni, felséged akarata ellenére?!

- Szanáltak minket! - jajdult fel Első Badar.

- Mi az, hogy... szanálni? - súgta Éliás Tóbiás.

- Lebontani - súgta vissza Dongó.

- Szanálták a kacsalábon forgó várunkat - rítta az ősz szakállú, boldogtalan Első Badar. - Jöttek a bontógépek, és a vidám életnek híre-pora sem maradt. Vegyi gyárat építettek a kastélyunk helyére, és kénsavas ballonokat tároltak a vadaskertben. És az újságok csak annyit írtak: „Budapest új vegyi üzemet kapott!” Kapott? Kitől? És mit veszített?!

Első Badart rázta a zokogás.

- És mi ott álltunk egy szál alsóneműben. Végül nagy nehezen kiutaltak nekünk néhány lakást. Lakótelepre költözött az egész udvartartásunk. Utoljára akkor láttuk hű alattvalóinkat, amikor megérkeztünk ide, elbúcsúztunk a megállóban, és mindenki elindult megkeresni a lakását... Azóta egyikükkel sem találkoztunk, egyikükkel sem beszéltünk. Képtelenek vagyunk megtalálni őket az egyforma ajtók, folyosók, szeméttárolók és lépcsőházak rengetegében. Fogalmunk sincs, hová lett a mi szépséges leánykánk, öreg napjainknak megédesítője.

Első Badar újra a rongyszőnyegbe zokogott.

- El kellett mennünk dolgozni, hogy megélhessünk, de mihez ért egy király, akit szanáltak? A pénzügyekhez még úgy-ahogy konyítottunk valamelyest, mert annak idején nem voltunk hajlandók kincstárnokot tartani, nehogy meglopjanak. Így azután magunk intéztük a birodalom pénzügyeit. És most mi, Első Badar egy OTP-ben vagyunk bankhivatalnok! Mi! Így lett belőlünk másfél szoba összkomfortos király! - intett körbe a bánatos uralkodó. - Az utcán persze, nem járhatunk a minket megillető ruházatban. Kinevetnének. És egy királynak nincs nagyobb ellensége, mint a nevetségesség. Csak itthon merünk királyként mutatkozni. Ez, kérem, tudathasadás. És udvartartásunk is így járt minden biztonnal. Igyekeztünk elvegyülni, a munkahelyünkön csendben meghúzódunk, mindenkihez kedvesek vagyunk, nehogy különnek, netán osztályidegennek tartsanak. És erre mi történt? Na mi, háha-háha-háha-hááá? Kineveztek szakszervezeti bizalminak! Minket, Első Badart!

Éliás Tóbiás és Fitzhuber Dongó megrendülten hallgatták a szomorú történetet.

- De - hüppögte a boldogtalan király -, háha-háha-háá - csukladozta -, háha - köhhentett -, a legszomorúbb mégis az, hogy egyedül vagyunk, borzalmasan egyedül, mi, akik udvaroncok és szolgák nyüzsgő hadához szoktunk, és lányunk, a világszép Lanolin közelségéhez. Mintha valami gonosz varázslat ülne rajtunk, senki sem tud segíteni... kivéve tán... - nézett fel reménykedően.

- Kivéve tán... - bólogatott Dongó hozzáértőn, pedig egy árva gondolat sem sok, annyi sem jutott eszébe.

- Kivéve tán? - érdeklődött Éliás Tóbiás.

- Ha valaki vállalkozna rá, hogy felkutatja a világszép Lanolint...

- Kicsoda?

- Egy lovag. Egy hős. Egy szegény ember legkisebb fia.

- Hát - legyintett Éliás Tóbiás -, ilyet nem találsz a Nimbusz Endre Bertalan utcai lakótelepen, felséges királyom, nekem elhiheted.

- Akkor talán elég, ha az illetőnek égszínkéék pizsamája van - ravaszkodott Első Badar -, nekem az is megfelel. A fő, hogy megtalálja Lanolint.

- Csak nem rám gondolsz, uram király? - Éliás Tóbiás kihúzta magát. - Felséges királyom, életem-halálom kezébe ajánlom, ha addig élek is, megkeresem lányodat, a világszép Lanolint.

A bús Első Badar megemberelte magát, helyrebiccentette félrecsúszott koronáját, és így szólt:

- Merész ifjú! Kövess el mindent, hogy megleld, és ígérjük, tiéd a világszép Lanolin keze és a fele királyságunk! - A büszke mondat után riadtan járatta körbe szemét a lakásban, és azt számolgatta, hogy királysága ennyire összezsugorodván, mennyi marad neki.

De Éliás Tóbiás megfelelt a még ki sem mondott gondolatra:

- Köszönöm felség, de ekkora királyságom nekem is van az ötödik emeleten, nem kell idegen ország! - s azzal Dongóhoz lépett. - Gyerünk, hű varázslóm, munkára fel!

Fitzhuber Dongó elhúzta a száját, a „hű varázslómat” azért túlzásnak találta. Persze, nem fontos. Fő, hogy úgy látszott: igazi munka vár rájuk, olyan, amit legszebb álmaiban sem remélt, mióta a Nimbusz Endre Bertalan utcai lakótelepre került. Megrántotta a hátizsák szíját, s csak annyit mondott:

- Rajta!

Első Badar az ajtóban állt, és meghatottan lengette a rongyszőnyeget, míg a varázsló és a kisfiú nekivágott a nyaktörő lépcsőháznak.

HATODIK FEJEZET,

*amelyben többek között egy nyugdíjas boszorkánnyal
is megismerkedünk, aki kivételesen jó tippet ad*

Másztak, másztak merészen, fittyet hánytak lépcsőnek és korlátnak, törött ablaküvegnek, a szemétdobó nyílások fenyegető torkának, mentek, mentek, mendegéltek, már vagy két emeletet is haladtak, amikor Éliás Tóbiás megtorpant.

- És most?

Ez bizony Fitzhuber Dongót is gondolkodóba ejtette.

- Hogy érted azt, hogy és most? - vágott vissza roppant szellemesen.

- Nem csöngethetünk be mindenhova, hogy megkérdezzük: ott lakik-e?

- Azt valóban nem. Száz év alatt sem végeznénk.

Dongó csakugyan tanácstalan volt. Megnyálazta az ujját, feltartotta, és figyelt. Azután eszébe jutott, hogy ez a módszer csak a szélirány megállapítására alkalmas, de nem eltűnt királykisasszonyok fellelésére. Kegyetlenül törte a fejét, végül a homlokára csapott.

- Tudod mit, átsétálunk a falon, mint a faljárók.

- Azok meg kicsodák?

- Várj - előkapta a Máguslexikont, fellapozta: - *...fájintos, fájront, fakszni... faljárás!*

A varázspálcával néhány köröcskét rajzolt a levegőbe, és mormogni kezdte:

*- Fákon fékon fakanál,
félénk főka falon jár...*

készen is vagyunk.

- Máris tudunk falon járni?

- Bohóság. Könnyedén. Csak csináld, amit én. Ha most itt átmegyünk, egyenesen egy konyhában leszünk. Nyisd jól ki a szemed. Hoppla hó!

Azzal lendületesen nekiment a falnak. Arra eszmélt, hogy a földön ül, a feje búbján púp dagadozik. Éliás Tóbiás pedig nevet, csak úgy potyog a könnye. Már megint - gondolta Dongó -, már megint melléfogtam. Pálcáját búsan a púpnak szorította, hogy lelohadjon, és úgy vélte, jobb, ha nem tesz megjegyzést Éliás Tóbiás minősíthetetlen jókedvére.

Újra nekiveselkedett. Ezúttal nem hebehurgyáskodott, sőt már-már túlságosan óvatos volt, forgatta a Máguslexikont, előlről hátulra és hátulról előre, s csak azután kiáltotta: - Megvan! - És ismét a homlokára csapott. Bár ne tette volna. Csillagokat látott.

Amikor magához tért, varázspálcájával egy függőleges vonalat húzott a levegőbe. Nem telt bele egy pillantás, és mindketten sündisznóvá váltak. Éliás Tóbiás sündisznó égszínkék pizsamát viselt, Fitzhuber Dongó sündisznó pedig csúcsos süveget és hátizsákot. Elhülve pislogtak egymásra, de olyan mulatságosnak találták a helyzetet, hogy nevetésben törtek ki. Bizonyára még a térdüket is csapkodták volna, ha lett volna térdük. De nem volt. Így jobb híján fel-alá gurultak a nevetéstől. Mikor kissé lecsillapodtak, Éliás Tóbiás sündisznó szemrehányóan megkérdezte:

- Ezt akartad?

- Hát... izé... - köhécselt zavartan Fitzhuber Dongó sündisznó.

- Szóval megint melléfogtál.

- Szó sincs róla. Falon járni így is tudunk, és legalább kevésbé vagyunk feltűnőek - találta fel magát Dongó.

- Biztos vagy ebben?

- Tudod mit: biztos! - zárta le a vitát Dongó. - Gyere utánam. - Nekilendült a falnak, és egyszerűen átgurult rajta.

A konyha üres volt. Begörögtek a szobába. A villany égett, de a szoba is üres volt. Továbbgörögtek a szomszédos kisszobába. Itt három úr üldögélt egy asztal körül. Ultiztak.

- Nocsak, nocsak, ez itt egy terített betli - így az egyik.

- Valóban - ráncolta homlokát a másik, egy vékonyka, kopasz öregúr -, valóban - és töprenkedően gyürkélte sertebajszát. - Ennek bizony betliszaga van.

- Az ám, az ám - helyeselt az első vidoran -, betliszaga, jó szó, betliszaga.

- Na de - kajánkodott a sertebajszú hirtelen nekividámódva -, mi most azt mondjuk: kontra, sőt kontricsek.

Ennyi elég is volt. Dongó nyomban tudta: egyikük sem a világszép királykisasszony. Átgurultak a szomszéd lakásba. Itt a szoba volt üres; nosza, ki a konyhába. Az asztal mellett kicsi, kerek asszony állt csípőre tett kézzel. Az asztalon két tyúk kárált, kapirgált, a kenyérmorzsákat csipegették. A kicsi, kerek, elkeseredett asszony, mint a moziban, pergő nyelvvel hadarta: nem megmondtam, hogy bontott csirkét hozzá! Nem megmondtam, hogy bontott csirkét hozzá!

Ez sem a királylány, állapította meg a két sündisznó, s mentek tovább.

A következő lakásban fülsiketítő hangzavar fogadta őket: bömbölt a rádió, bömböltek a gyerekek, és bömbölt a ház ura.

- Itt nincs semmi keresnivalónk - mondta Éliás Tóbiás.

Az ismeretlen hangra harcra készen körbepillantott a ház bömbölő ura, s a kék pizsamás és a hátizsákos sündisznók láttán erejét veszítve a fotelba rogyott.

- Szent Emőke - suttogta -, és ma még egy kortyot sem ittam.

- Jobb, ha megyünk - javasolta Dongó a tüskéit meregető Éliás Tóbiásnak -, ne várjuk meg, amíg magához tér - s hátrálás közben, fedezve a visszavonulást, még visszaszólt: - Mi pusztán az ön képzeletének játéka vagyunk, uram, semmi egyéb. Szavamra, semmi egyéb.

A ház eddig bömbölő ura némán lehunyta a szemét.

A fal túloldalán egy idős házaspár üldögélt a tévé előtt. A két fotel között asztalka, rajta tálcán vajás-sajtos-sonkás falatkák s egy ezüst bonbonos dobozban színes cukorkák. Mosolyogva üldögéltek, olykor egymás felé kínálták a falatkákat meg a cukorkákat, ilyenkor mindketten mosolyogva háritották el a kínálást. A képernyőn gyönyörű szőke lányt fojtogatott egy fekete kesztyűs kéz.

Ahogy elosontak a házaspár mellett, az idős hölgy a padlóra pillantott, és így szólt a férjéhez:

- Nézd csak, Zsombor, két sün.

A férfi barátságosan orra hegyére tolta a szemüvegét, és örvendezett.

- Tényleg, két sün - és hozzátette -, mintha az egyik hátizsákot hordana.

- Úgy-úgy - helyeselt az idős hölgy -, a másik meg kék pizsamát - a férjére nézett. - Te Zsombor, nem szokatlan ez?

Zsombor vállat vont.

- Manapság? - és mosolyogva az idős hölgy felé hajolt. - Nem kérsz egy falatkát, Margitom?

- Köszönöm, nagyon kedves vagy - tett elhárító mozdulatot Margit, majd mindketten a képernyő felé fordultak, melyen a gyönyörű szőke nő fuldoklott.

Vénséges vén öreganyó kucorgott egy öblös bőrfotel mélyén a következő lakásban, piros-kék sálát kötött fehér norvégmintával, a sál már körülérte a szobát. Dongó észrevette, hogy az anyóka egyenest a szemébe néz. Éppen oda pillantott, ahol átgurultak a falon, mintha kifejezetten várta volna őket.

Dongó rosszat sejtett, és hátrapisszegett a kék pizsamás sündisznónak, Éliás Tóbiás azonban hangosan előreszólt:

- Ez a néni süket, mint az ágyú. Ismerem.

Az anyóka ravaszkásan maga elé motyogott:

- Ha akarja, süket, ha akarja, éles a füle, mint a kányáé.

Dongó eltöprengett a hasonlaton. Nem tudta, hogy a kányának éles a füle. Örökké tanul az ember.

Az anyó folytatta:

- Hát mi szél hozott erre téged, Éliás Tóbiás és Fitzhuber Dongó?

De erre már földbe gyökerezett a két sün nyolc lába.

- Honnan ismersz bennünket, öreganyám? - kérdezte Dongó némi fejtörés után.

- Szerencséd, hogy öreganyádnak szólítottál, kedves kolléga.

- Kolléga? Hogyhogy kolléga?

- Nem ismersz meg? - az anyó egy pillanatra sem hagyta abba kötögetést.

Dongó nézte, csak nézte a ráncos arcot, a bibircsókos orrot, a kajánul pillogó szempárt meg az ódivatú okulárét, amely egészen az orrhegyére csúszott, hogy csak a bibircsók tartotta a helyén, de egyetlen ismerős vonást sem fedezett fel rajta.

- Talán, ha profilba fordulnál? - próbálkozott.

- Én vagyok minden idők legrettegettebb, leghíresebb boszorkánya, aki először röpülte át seprűnyélen az Atlanti-óceánt, és akinek egyetlen füttyentésére a világ valamennyi kígyója, békája és egere harci készenlétbe áll, hogy ott teremjen, ahol ott kell teremnie. Én vagyok a híres-nevezetes Irma néni.

- Ó, Irma néni! - kiáltott Dongó. Úgy érezte magát, mint kezdő író a mester előtt, akinek minden sorát betéve tudja. - Hát maga az? A híres? A nevezetes?

- Mindkettő - bólított az anyóka.

Dongó előtt felrémlettek Irma néni történelmi nevezetességű rémtettei. Még a Nagy Rododendron is tisztelte őt. Inába is szállt kissé a bátorsága, hiszen a jóindulatú varázslókat és az

alapjában mégiscsak gonosz boszorkányokat a szakma tiszteletén kívül semmi sem tartja össze, sőt sűrűn kerülnek egymással szembe, s ez bizony általában rossz vért szül, kereken kimondva: általában utálják egymást.

- Hogyhogya itt? - kérdezte tisztelettudóan Dongó, jobb kérdés nem jutván eszébe.

- Nyugdíjba mentem - kötögetett tovább rendíthetetlenül Irma néni.

- De én sokszor láttam a nénit a lépcsőházban söprögetni - vetette közbe Éliás Tóbiás.

- Besegítek kicsit a házmesternek - mosolygott a kék pizsamás sündisznóra minden boszorkányok öreganyja -, csak hogy be ne rozsdásodjon a söprűm. De a bűbájoskodással felhagytam. Jólesik egy kis pihenés. Néha meglátogatnak az unokáim, szemrevaló kis boszorkák, velük beszélgetek, tanítgatom őket. De ne félj, kétbalkezes Dongó, tegnap jártak itt, most néhány napig nem jönnek.

- És hogyhogya éppen ebbe a házba költözött Irma néni?

- Az utolsó szolgálati helyem Első Badar birodalmában volt. Vele együtt engem is szanáltak. Itt kaptam lakást, mint az egész udvar. És most jó vagyok.

- Jó? - gyanakodott Dongó. - Irma néni, minden boszorkányok öreganyja jó?

- Így nyugdíj után valahogy már nem telik annyi örööm a gonoszságban. Megöregszik az ember - sóhajtotta, s a kötőtű járt a kezében, mint a motolla. - Csak amolyan házibájolással foglalatoskodom, olykor-olykor. Csip-csup ügyek, de néha felvidítják az embert. Például... nem akartok kígyóvá válni? - érdeklődött. - Egy szavatokba kerül...

- Köszönjük, most nem - szabadkozott Dongó -, inkább ha visszakaphatnánk az eredeti alakunkat... Fél manccsal elég nehezen kezelem a varázspálcámat.

- Ennyi az egész? - kérdezte Irma néni csalódottan. - Hát jó. - Azzal hosszú körmű ujjával feltolta orra hegyének bibircsókján egyensúlyozó szemüveget, és a kétbalkezes varázsló meg a kisfiú máris eredeti alakjukban álltak előtte.

- Hogy tetszett csinálni? - érdeklődött Dongó. - Nem is hallottam a varázsigét.

- Bizonyos idő után az ember már csak végiggondolja - mosolygott a jóságos nyugdíjas boszorkány. - Majd meglátod, ha belejössz. Nemrég végeztél, igaz?

- Frissen - felelte Dongó zavartan. Rosszul esett, hogy ennyire látszik rajta.

- És hogy van a vén Rododendron? Tanít még?

- Én is az ő tanítványa vagyok.

- Nagy ravaszdi a vén csont. Hű de csapta a szelet nekem annak idején... - és szemérmesen elmosolyodott.

- A Nagy Rododendron? Egy boszorkánynak? - hitetlenkedett Dongó.

- Nem egy boszorkánynak - szigorodott meg Irma néni -, hanem *nekem*.

- Bo-bocsánat. Nem akartam megsérteni Irma nénit.

- Nem is ajánlom, ifjú kolléga. Egyébként, mi járatban vagytok?

- Mi egy királykisasszonyt keresünk - sietett a válasszal Éliás Tóbiás.

- Egy királykisasszonyt, nocsak? - a boszorkány abbahagyta a kötögetést. - Kezd érdekessé válni. Oly régen hallottam ilyesmiről.

- Lanolin királykisasszonyt keressük, Első Badar legkisebb leányát.
- Igen, igen, emlékszem már - de Irma néni arcán zavar tükröződött -, illetve nem is emlékszem olyan pontosan. Ugyanis Első Badarnak temérdek lánya volt. Egyik-másikat ugyan elsózta mindenféle kóbor lovagoknak meg szegény ember gyerekeinek... azt mondta, jut is, marad is. Egyik lányát úgy hívták: Lakmusz, a másikat Laguna, meg Lamella, Lampion, Lancetta, Laterna, Lavina... de olyanra, hogy Lanolin, nem emlékszem.
- Pedig - állította Éliás Tóbiás határozottan - a legkisebb és a legszebb királylány éppen Lanolin.
- Na igen, a legkisebb és a legszebb. Ez már csak így szokás - bólogatott Irma néni -, csakhogy én ebben nem tudok segíteni. Nem tudom, hol van.
- Talán mégis - hízelgett Dongó -, valami egyszerű, jóféle kis varázslattal... legalább megmutatná Irma néni, hogyan csinálták az ilyesmit a régi szép időkben - és ravaszskásan vigyorgott.
- Kétbalkezes Dongó, te Fitzhuber - szólt Irma néni vérfagyalóan -, te azt hiszed, hogy engem ilyen egyszerűen le lehet venni a lábamról? Te azt hiszed, hogy egy ilyen szedett-vedett, frissen végzett varázslócska át tud ejteni? Korábban kellett volna kelned ahhoz, édes fiam, úgy pár ezer évecskével korábban...
- Ugyan-ugyan, Irma néni, hová tetszik gondolni, hogy én az Irma nénit... még kimondani sem merem, én csak arra gondoltam...
- Tudom, mire gondoltál - enyhült meg Irma néni -, de mondtam már, nem segíthetek.
- Hát akkor mit csináljunk? - kérdezte Éliás Tóbiás panaszosan. - Hová forduljunk, merre menjünk, hogy megtaláljuk a szépséges Lanolint?
- Na... - esett meg Irma néni szíve a kék pizsamás kisfiún -, ide figyelj, Éliás Tóbiás, egy tanácsot azért adhatok. Menjetek fel a tizedikre.
- És azután? - kottyantott közbe Dongó.
- Azután még tovább.
- De ez a ház csak tízemeletes - jegyezte meg Éliás Tóbiás.
- Na, és mi van a tizedik fölött? - ez keresztkérdés volt. - Na micsoda?
- A tető.
- Úgy van. Tehát menjetek a tetőre.
- És azután?
- A többi majd magától adódik - Irma néni titokzatosan és közönyös arccal kötögetett. - Egy sima, egy fordított - mormogta.
- Hát akkor - hátrált Fitzhuber Dongó az ajtó felé, magával húzva Éliás Tóbiást is a könyökénél fogva -, köszönjük szépen az útbaigazítást, Irma néni, és ég áldja.
- Ég áldja? - a nyugdíjas boszorkány kezében varázslatos sebességgel villogtak az ezüstszín kötőtűk. - Ez azért túlzás. Viszontlátásra inkább. Nincs nekem olyan szerencsém, hogy kétbalkezességed össze ne hozzon minket még egyszer.
- De Dongó ezt már aligha hallotta.
- Pffffhhhhhüüüü! - törölte meg a homlokát. - Nem szeretnék ellenfélként találkozni veled. Mágusmetéltet csinálna belőlem. Vagy mágusmorzsát.
- És most? - kérdezte Éliás Tóbiás.

HETEDIK FEJEZET,

*amelyben egy ajtó kifejezetten ellenáll, ám szerencsére
kóbor dzsinnek tűnnek fel a láthatáron*

Dongó méregbe gurult.

- És most, és most, és most?: ezt jól tudod. Egy épkezláb ötleted még nem volt, de állandóan sürgetsz, hogy és most, és most, és most?!

- Te vagy a varázsló, nem? Te rángattál ki az ágyamból, nem? Erre mit csinálsz belőlem? Pizsamás sündisznót! És akkor még neked áll feljebb?!

- Jól van, jól van - nyugtatgatta Dongó, és idegesen rángatta hátizsákját -, most ne veszedjünk, menjünk inkább.

- Hová?

- A tetőre.

- Mintha az előbb azt mondtad volna, gyanakszol Irma nénire.

- Gyanakszom? Ne ferdítsd el a szavaimat, mert komolyan megsértődöm, Éliás Tóbiás. Én csak azt mondtam, nem szeretnék vele szemben állni. De most nem szemben állunk, hanem egymás mellett. Legalábbis remélem - tette hozzá valamivel halkabban. Azzal megfogta a duzzogó Éliás Tóbiás vállát, és azt mondta: - Kezdjük el, azután majd meglátjuk.

Egyre feljebb és feljebb haladtak a néma lépcsőházban, már a kilencedik, a tizedik emeleten jártak, amikor hirtelen egy hatalmas vasajtó állta útjukat.

Dongó nekivetette a vállát, de az ajtó nem mozdult.

Éliás Tóbiás is nekivetette a vállát, de az ajtó nem mozdult.

Mindketten nekivetették a vállukat, de az ajtó mégsem mozdult.

- Nincs más hátra - sóhajtott Dongó keserűen -, varázsolni kell. - Lecsatolta a hátizsákját, hogy előhúzza a Máguslexikont.

- Már előre félek - kajánkodott Éliás Tóbiás, de Dongó olyan mogorván nézett rá, hogy jobbnak látta elhallgatni.

- Azt mondja, hogy azt mondja - pergelte Dongó a lapokat -, azt mondja, hogy azt mondja: *Zárt kapuk. Nézzük csak. - És fennhangon olvasta: - Legegyszerűbb módszer a faltörő kos. Ha ez nincs kéznél, feszítővas is megfelel. Ha ez sincs, javasolt a sperhakni, más szóval álkulcs használata. S ha mindez nem sikerül, akkor valami varázsige is megteszi.* - Dongó felháborodottan bámult a könyvre. - Most mit szólsz? Nem rémes? Az embernek az az érzése, hogy betörőlexikont forgat és nem tudós varázslók számára készített szakművet.

- Talán valami általános varázsige is jó lenne - próbált segíteni Éliás Tóbiás.

- Igazad lehet. - Dongó felemelkedett ültőhelyéből, előrszegezte pálcáját, és fenyegetően megrázta: - Nem nyílsz ki azonnal, te majd megmondom, micsoda??!

- Ez egy varázsige? - ámuldozott Éliás Tóbiás.

- Az bizony. A Nagy Rododendron javasolta, mint végső esetben alkalmazandó, esetleg hatásos bűvigét. Azt mondta, akkor használjuk, ha már semmi nem jut az eszünkbe. - S azzal megismételte: - Nem nyílsz ki azonnal, te majd megmondtam, micsoda??!

- Nem - mondta egy hang.

- Ki szólt? - nézett körül rémulten.

- Én - mondta az előbbi hang -, az ajtó. - És csúf, fémcsúf hangon röhögött, rázkódott bele a kilincse, a zárja.

- Te szembe mersz szállni egy varázslóval?

- Szembe - csikorgott gunyorosan a vasajtó -, nem nyílok ki.

- Nem-e?! - hördült Dongó, csípőre vágta a kezét, és mélyen a rosszindulatú nyílászáró szerkezet kilincsébe nézett. - Na, ide hallgass! - megköszörülte a torkát, és ömleni kezdett ajkáról a szó: - Ebugatta, szedte-vedte, rontom-bontom, teremtette, krucifix és szakrament; nyílsz ki nyomban, te izé!!!

- Nem - röhögött a vasajtó -, nem nyílok ki se nyomban, se nyimben, se nyámban.

Fitzhuber Dongó visszaoldalgott Éliás Tóbiáshoz.

- Nem nyílik - közölte panaszosan.

- Látom - mondta Éliás Tóbiás hegyesen.

Fitzhuber Dongó szégyenkezve lehajtotta a fejét, és magában elátkozta azt a pillanatot, amikor elhatározta, hogy varázslónak megy. Elvégre lehetett volna sárkányrepülő, bádogos, esztéta vagy egyszerű cserzőanyag- és apróvadimportőr is, akkor bezzeg most nem kellene percenként megszegyenülnie egy inci-finci kisfiú előtt.

- Hajh - sóhajtott -, csak legalább erre járna egy dzsinn, ha csak akkora is, mint a kisujjam, az majd elintézné ezt a nyomorult ajtót!

S lám, még ki sem sóhajtozta magát, máris ott állt előtte két dzsinn. Se nagyobbak nem voltak, se kisebbek, éppen akkorák, mint Fitzhuber Dongó kisujja.

- Jó estét kívánunk! - hajoltak meg tökéletesen egyszerre.

- Apa és fia vagyunk - közölte az idősebb. - Én vagyok Dzsinn Tata.

- Én pedig Dzsinn Fizz - hajolt meg a fiatalabb.

A kisfiú és a varázsló ámultak.

- Hogy kerültök ide? - kérdezte Éliás Tóbiás, amikor visszaszerezte a hangját.

- Lakótelepi dzsinnek vagyunk - mondta Dzsinn Tata. - Őrjáraton. És hallottuk, hogy hívnak minket. Ennyi az egész.

- Na de... - makogta Dongó - én nem is tudtam rólatok... pedig én vagyok a körzeti varázsló.

- Ó, te még nagyon sok mindenről nem tudsz - mondta Dzsinn Fizz -, mert mostanáig ki sem dugtad az orrod a Körzeti Varázslóhivatalból. Ez persze csak azt eredményezheti, hogy elszakadsz az élet sűrűjétől, a tömegektől...

- Na ne okoskodj, Fizz - intette le Dzsinn Tata. - Fiatal még - fordult magyarázólag Dongóhoz -, kicsit hebehurgya nézetei vannak, de majd lehiggad. Persze azért van valami abban, amit mond. Mi, palacktalan dzsinnek mindig ott vagyunk, ahol szükség van ránk, és semmi kincsért be nem ülnénk valami poros, aktaszagú hivatalba.

- Igazság szerint - szégyenkezett Dongó - én nem nagyon ismerem a dzsinneket. Eddig csak egyetleneggyel beszélgettem négyszemközt. Az nagyon szemtelen volt.

- Biztos kifogtál valami nagyképű palacklakót, azok mind fenn hordják az orrukat. De - emelte föl ujját figyelmeztetően Dzsinn Tata - ne ítélj, hogy ne ítéltesél! A varázslók sem mind egyformák. Vegyük például a Nagy Rododendront és téged...

- Nem, nem, ne vegyük! - kiáltotta Fitzhuber Dongó. - Ez az összehasonlítás, azt hiszem... izé... előnytelen lenne számomra.

- Jó - vont vállat Dzsinn Tata -, egyszóval nem minden dzsinn egyforma.

- Mi a meló? - kérdezte Dzsinn Fizz.

- Hogy beszélsz? - ripakodott rá Dzsinn Tata. - Mi az, hogy „meló”? Az ilyesmit úgy kell kérdezni, hogy mi az ábra, vagy hogy: ki a farbával!

- Szerinted mért jobb a farba a melónál? - érdeklődött Dzsinn Fizz harciasan.

Dongó látta, hogy a nyelvészeti vita elmérgesedőben van, ezért sebesen az ajtóra mutatott.

- Az ajtó...

- Nem nyílik? - kérdezte Dzsinn Tata együttérzően.

- Nem.

- Kinyissuk? - kérdezte Dzsinn Fiz harciasan.

- Igen.

Apa és fia összenéztek, bólintottak, egymás mellé álltak, mély lélegzetet vettek, és teli tüdőből ráfújtak az ajtóra. A szemtelen vasajtó nagyot nyögött, majd felpattant a zárja, és kivágódott; négyszögében csillagok ragyogtak a tető felett.

- Köszönjük, nagyon köszönjük! - hálálkodott Éliás Tóbiás. - Ti vagytok a világ legcsodálatosabb dzsinnjei!

- Túlzás - mondta Dzsinn Tata. Mindketten szédelegtek, a vasajtó nem volt éppenséggel könnyű dió a két kisujjnyi dzsinntüdőnek. - Akkor most örömtánc következik.

Ezzel apa és fia összekapaszkodtak, és a jól végzett munka fölötti örömben eljártak egy ropogóst, énekeltek hozzá, és szemmel láthatóan igen jól érezték magukat. A dal így hangzott:

*Dzsinnadratta, dzsinnadratta,
dzsinna, dzsinna, dzsinn!*

Azután előlről:

*Dzsinnadratta, dzsinnadratta,
dzsinna, dzsinna, dzsinn!*

És így tovább. Amikor kimulatták magukat, meghajoltak és elköszöntek.

- Hívásra ott termünk - emlékeztette Dzsinn Tata Dongót, s azzal a két jótét lélek úgy eltűnt, mintha soha ott sem lett volna.

- Nahát! - mondta Éliás Tóbiás.

- Nahát! - mondta Dongó.

S azzal kiléptek a tetőre.

NYOLCADIK FEJEZET

*amelyben kiderül, hogy a tető korántsem néptelen,
és hogy hírügynökségek mindenütt vannak*

Tengernyi csillag ragyogott az égen, és könnyű esti szellő fújdogált a tágas betontérségen. Dongónak és Éliás Tóbiásnak igen jólesett végre egy kis friss levegő a szűk lépcsőfordulók izzasztó melege után. Még ki sem szuszoghatták magukat, amikor érces hang rendült meg valahol a közvetlen közelükben.

- Itt vagytok végre.

Körülnéztek, de csak a háztetőre szerelt hatalmas, központi tévéantennákat látták, meg a rengeteg apróbb és nagyobb, összevissza hajlítgatott réz- és acélcsővet, a házilag felszerelt kisebb antennákat, melyek a kettes s a majdani hármas, négyes, ötös, hatos, hetes és még ki tudja hányas világcsatorna vételét segítik elő.

- Talán megint az ajtó nagyképűsködik - súgta Éliás Tóbiás a varázslónak.

- Semmiféle ajtó - zendült meg az iménti hang -, nem láttok a szemetektől? Itt állok az orrotok előtt.

- Pontosabban itt állunk - tette hozzá egy lágyabb zönge.

Dongó meregette a szemét, Éliás Tóbiás még ernyőt is formált a kezéből a homloka elé, de semmit sem láttak.

- Nahát, édesem - szólt az érces -, láttunk mi már ilyen ügyefogyott népséget?

- Semmi fantáziájuk - lódította a zönge -, ugye, drágám?

S Éliás Tóbiás meg Dongó most úgy érezték, káprázik a szemük. A két központi tévéantenna ugyanis kecsesen egymás felé hajolt, és gyöngéd csókokat lehelt egymás elágazásaira.

- Drágám!

- Édesem!

- Hát... hát... ti beszéltek? - dadogta Éliás Tóbiás.

- Mi bizony - egyenesedett fel a két hajlékony acélrúd.

- Anton vagyok - mondta a magasabbik -, ez pedig imádott hitvesem: Antenna.

- Csupa meglepetés az élet - nyögte Fitzhuber Dongó, csak hogy mondjon valamit. Igyekezett filozofikus csengést adni bölcs megállapításának.

- És ugyebár - folytatta a bölcselkedést zengve Anton - minél kevesebbet tud valaki, annál több meglepetéssel találkozik. Egyébként már vártunk benneteket.

- Vártatok?

- Már vagy egy órája megkaptuk a drótot.

- Hogyhogya megkapták a drótot? - súgta a kisfiú.

- Hogy is mondjam - tépelődött Dongó -, nem is tudom.

- Mit nem értetek? A drótok jelentették érkezéseiteket - magyarázta Anton. - A Drótorján család. Mi ugyanis mindenről tudunk, ami a házban vagy a házon kívül történik. Drótorjánék jelzik a fontost és a fontatlant.

- Kik azok a Drótorjánék?

- Menjete a tető szélére, de csak óvatosan, nehogy lepottyanjatok, és meglátjátok őket - zöngte Antenna.

Dongó és Éliás Tóbiás hasra vágta magukat, és a tető szélére kúsztak. Míg ezt a kényes műveletet végezték, hátuk mögött újra felhangzott az enyelgés.

- Drágám.

- Édesem.

Majd fémcsuppanások következtek. A ház oldalán, ameddig a szem ellátott, drótok libegtek, akár valami őserdei liánfüggöny, bebújtak minden részbe és ablakba, s onnan hajladoztak felfelé a tetőre, Antonhoz és Antennához.

- Jó napot, jó napot - zizegték a drótok -, hogy ityeg a fityeg. Éliás Tóbiás, hogy ityeg a fityeg, Fitzhuber Dongó?

- Köszönjük jól - felelte a varázsló meg a kisfiú, mert hát mit is felelhettek volna erre a kérdésre.

- Mi vagyunk a Drótorján család - zizegték a drótok -, ha tudni akartok valamit, csak kérdezzétek meg a főnöktől meg a főnökasszonytól.

- Miért nem közvetlenül tőletek? - érdeklődött Dongó.

- Be kell tartani a hivatalos utat - zizegte a Drótorján család -, ez a világ rendje. Hová jutnánk, ha csak úgy ukmukfukk irányító, ellenőrző és legfelső szervek nélkül továbbitanánk a híreket? Na viszlát, viszlát, dolgozunk - zizegték a Drótorjánok, s némán libegtek tovább.

A varázsló meg a kisfiú visszaóvakodtak a tetőszélről.

- Mindent értek - mondta Éliás Tóbiás.

- Mit értesz? - kérdezte Dongó.

- Hogy miért küldött minket ide Irma néni. Mert Anton és Antenna mindent tudnak. És így azt is meg tudják mondani, hogy hol raboskodik a szépséges Lanolin királykisasszony.

- Valóban - rikkantotta a kétbalkezes varázsló. - Hogy én erre nem gondoltam! - s azzal a két szerelmeshez fordult: - Kedves Anton és Antenna, káprázatos királyi pár...

- Semmi hízelgés - zendült Anton -, legjobb, ha tudomásul veszitek, hogy a szépséges Antennának, hitvesemnek csak és kizárólag én udvarolhatok! Csakis én kedveskedhetem neki, én mondhatom, hogy káprázatos! Világos?!

- Hogyne, hogyne, világos.

- Szóval - vette át a szót Éliás Tóbiás a megfélemlített Fitzhuber Dongótól -, mi azt szeretnénk tudni, hogy hol lakik a szépséges Lanolin királykisasszony, Első Badar legkisebbik leánya.

- Csak ezt?

- Hogyhogya csak? - hökkent meg Tóbiás. - Ez nem akármilyen csekélység.

- Persze hogy nem. Éppen ezért nem is különösebben érdekes. Mert mi, Antenna meg én, akik mindent tudunk, bármely hihetetlen apróságot elmondunk, ha érdekel. Hogy valaki mit reggelizett, mikor fűzte be a cipőjét, hány lyuk van a zokniján, és hány tömés a fogain. Tudjuk, mit gondol reggel, délben és este, és miről álmodik, sőt mi az, amiről még csak nem is álmodik. Hallani akarod mindezt Lanolin királykisasszonyról?

- Nem! - kiáltotta Éliás Tóbiás. - Nem - tette hozzá csendesén. - Én csak azt akarom tudni, hol van. És biztosan megstoppolja a zokniját, a foga hibátlan, és ha akarja, majd elmondja nekem, mire gondol, és miről álmodik.

- Hát - zendült Anton kissé csalódottan -, ahogy óhajtod. Hé, Drótorjánok! Hé!

- Igen, Anton! Itt vagyunk - telt meg zizegéssel a levegő. - Hogy ityeg a fityeg?

- Ti mindig ezt a marhaságot ismételtetitek! - zengett Anton ércesen. - Feladat következik. Drótorjánok! Tudjátok meg, hol lakik bizonyos Lanolin királykisasszony, Első Badar király legszebbik leánya!

- Igen, Anton, indulunk, megtudjuk hamarost!

- Ti addig várjatok. Helyezték magatokat kényelembe. - Már is hitveséhez fordult, és folytatta a megunhatatlan enyelgést.

- Édesem!

- Drágám.

És a fémes cuppanások.

A varázsló és a kislány letelepedtek a turbékoló házaspár tövébe, és várakoztak. Nyugodtan ücsörögtek a betontetőn, mely kellemesen langyos volt, most sugározta vissza a napközben magába szívott meleget.

Fitzhuber Dongó ugyan erőlködött egy kicsit, hogy valami bölcsességgel töltse ki a némaságot, de mivel egy fia gondolat sem jutott eszébe, hát lélekben vállat vont, és hallgatott ő is. És csönd volt. És egy darabig nem történt semmi. De jó is az néha.

- Megjötték a hírek - suttogta egyszer csak Anton. - Most hozzák a Drótorjánok.

És valóban, a Drótorján család barátságos zizegése töltötte be a levegőt.

- Megvan Lanolin királykisasszony - susmorogták már messziről.

- Mondjátok gyorsan, hol? Csak semmi titkolódzás. Éliás Tóbiás és Fitzhuber Dongó a barátunk.

- A toronyszobába van bezárva. A tizedik emelet 111-be. Ül, és majd kisírja a két szép szemét.

- Miért van bezárva? - kérdezte Éliás Tóbiás.

- Azt nem tudjuk - zizegték a Drótorjánok -, nem beszéltünk vele. És nem is biztos, hogy be van zárva. Csak úgy ül ott, mint aki be van zárva.

- De körmönfontak vagytok - jegyezte meg Anton szigorúan. - Máskor csakis a tényeket kérem. A következtetés már nem a ti dolgotok, hanem a miénk, Antennáé meg az enyém. Ti csak annyit mondhattok, hogy úgy ül ott, mintha be lenne zárva. Mi majd megfontoljuk a dolgot, és a végén kikövetkeztetjük, hogy azért ül úgy, mert be van zárva. Na! - fejezte be Anton az okfejtést, és a Drótorjánok engedelmesen zizegtek:

- Igenis, Anton. Úgy lesz, Anton.

- Lanolin királykisasszony tehát be van zárva a tizedik emelet 111-be - fordult Anton a két vándorhoz.

- Ki kell szabadítanunk! - kiáltott fel Éliás Tóbiás.

- Bizony, ilyenkor így illik - helyeselt Antenna.

Fitzhuber Dongó pedig megrántotta hátizsákja szíját, és lelkében felkészült élete első királykisasszony-szabadítására. Az ilyesmi egy kezdő varázsló életében épp oly fontos esemény, mint kezdő bálnavadásznak az első ámbráscet.

- Menjünk már - siettette a kisfiú a varázslót -, hallottad, ott ül és majd kisírja a két világszép szemét.

- Szervusztok, Anton és Antenna. Szervusztok, Drótorjánok - búcsúzott Éliás Tóbiás és Fitzhuber Dongó.

- Szervusztok, Fitzhuber Dongó és Éliás Tóbiás - zendült Anton, zöngött Antenna, zizegték a Drótorjánok.

KILENCEDIK FEJEZET,

amelyben megkerül Lanolin királykisasszony. Ezenkívül megtudjuk, hogy a véletlen ellen nem lehet küzdeni. Hőseink más feladatot keresnek. Megtalálják

Kisvártatva a tizedik emelet 111 előtt álltak. Sima, barna ajtó volt ez is, akár a többi, kukucskálóval, levélréssel.

Éliás Tóbiás közel hajolt hozzá, és centiről centire végigkutatatta.

- Mit keresel? - kérdezte Fitzhuber Dongó idegesen.

- A nevét, a névtábláját, valamiféle nyomot, hogy itt Lanolin királykisasszony lakik.

- Nem bízol a Drótorjánokban?

- Bízom, bízom, de a lakók ki szokták írni a nevüket az ajtóra. Legalább filctollal.

- Te túlbuzogsz. Legegyszerűbb, ha becsöngetünk.

És úgy tett. Rekedtes kolompolás hallatszott, majd kisvártatva könnyed léptek, s a kerek kukucskálónyílásban feltűnt egy szem. Dongó és Éliás Tóbiás rögtön észrevették, hogy lesik őket, így azután egy lépést hátráltak, sebtében megigazgatták a ruhájukat, hogy minél jobb benyomást tegyenek a leskelődő királykisasszonyra. Éliás Tóbiás a haját is elgereblyélte gyorsan, Dongó pedig új vonást fedezett fel védencében; Éliás Tóbiás nem volt mentes némi hiúságtól.

- Kik vagytok? - csendült odabent egy vékony, szívet melengető hang.

- Fitzhuber Dongó okleveles mestervarázsló és Éliás Tóbiás - mutatkozott be a varázsló az ajtónak.

- És Lanolint keressük, a világszép királykisasszonyt, Első Badar őfelsége legkisebb leányát - tette hozzá Éliás Tóbiás türelmetlenül.

- De hisz az én vagyok! - hallatszott örömtelien az ajtó mögül. - Akkor ti engem kerestek! De örülök! Olyan régen nem kerestek engem senki!

- Hát ez nagyszerű! - kiáltotta Éliás Tóbiás.

- Hát ez nagyszerű! - dörzsölgette a kezét Fitzhuber Dongó.

És vártak. Arra vártak, hogy a királykisasszony kinyitja az ajtót. Végül is jogos várakozás volt. Azonban semmi sem történt.

- Khhm! - harákkolt Dongó zavartan. - Nem engednél be minket, világszép Lanolin?

- Nem tehetem - csilingelt a hang az ajtó mögül.

- Nem teheti - állapította meg a kisfiú. - Ezt mondták a Drótorjánok.

- Próbáld meg elfordítani a kulcsot - tanácsolta mégis Dongó.

- Vagy elfordítani a biztonsági zárat - javasolta Éliás Tóbiás.

- Azt hiszem - súgta a kisfiú a varázslónak -, lehet, hogy Lanolin a világ legszebb királykisasszonya, de valószínűleg nem ő a legokosabb.

- Itt nincs se kulcs, se biztonsági zár - mondta a hangocska szomorúan.

- Akkor hogyan jársz ki és be?

- Ez az. Sehogyan sem járok ki és be.
- Hiszen akkor te tényleg be vagy zárva!
- Mi tagadás, be - ismerte el a hangocska. - A legmagasabb emelet legsarokabb szobájába.
- Úgy is mondhatnánk, hogy raboskods? - igyekezett a varázsló minél pontosabban fogalmazni, hogy sietve kikereshesse a megfelelő címszót a Máguslexikonból.
- Úgy is mondhatnánk - csilingelte búsan a láthatatlan királykisasszony.
- Keserves lehet a te sorsod - és Éliás Tóbiás máris elképzelte, milyen lenne, ha csak az ajtón keresztül társalognának a barátaival.
- Klasszikusan keserves - búsuit neki a varázsló is, mert átlátta, hogy itt csak a varázslat segíthet, ám eddigi balsikerei elbátortalanították.
- Bizony, igencsak keserves - fakadt sírva Lanolin a közömbös ajtó mögött -, nálam keservebb sorsa királylánynak már nem is lehet - és még odakint is hallható volt, ahogy könnyei sebesen záporoznak a melegepadlóra odabent.

Platty-platty-platty.

Aztán meg: Platty-platty-platty-platty.

Végül pedig: Plattyplattyplattyplattyplattyplatty.

- Hát ezt nem lehet kibírni - rítta el magát Éliás Tóbiás, és az ő könnyei is patakezni kezdtek: Plötty-plötty-plötty.

- Szörnyűség! Rémség! Iszonyosság! Horrorság! - kiáltotta Fitzhuber Dongó, és bömbölő zokogással kapcsolódott a koncertbe. Furcsán cifrázta; egyik szeme nagyobb könnyeket hullajtott a másikonál:

Plötty-plötty-plötty-plötty.

Ekképpen búslakodott Fitzhuber Dongó, Éliás Tóbiás és a láthatatlan, ám világszép Lanolin.

- Szabadítsuk ki! - kiáltott fel Éliás Tóbiás, s az ötlet annyira felvillanyozta, hogy elfeledkezett könnyeiről. - Hallod, Dongó? Szabadítsuk ki!

- Persze hogy hallom - szipákolt a varázsló -, mit gondolsz, mi más tehetnénk? - s azzal felszárogatta a könnyeit.

- Világszép királykisasszony, egyet se félj, kiszabadítunk!

- Mit mondasz? - kérdezte Lanolin. - Nem hallottam - hüppögött.

- Egyet se félj, kiszabadítunk! - ordította Éliás Tóbiás megittasulva a nemes elhatározástól. - Kiszabadítalak hű varázslóm segítségével, ha addig élek is! Igaz, Dongó? - bökte meg a varázsló vállát.

Dongó alig tudta kinyögni:

- Igaz, igaz. - Ez a „hű varázslóm” megint szíven ütötte. De az izgalom magával ragadta őt is.

- Varázslói becsületesre: kiszabadítunk! Ahogy a Nagy Rododendron mondaná: szabad leszel, mint búbos banka a berberek között!

- Nagyszerű - ujjongott Lanolin. - Mondd csak, milyen szabad volt a búbos banka a berberek között?

- Nagyon. De ez most nem fontos. Mi tulajdonképpen atyád, a nagyhatalmú Első Badar megbízásából indultunk keresésedre - folytatta a varázsló.
- Egyszóval, ti ismeritek édesatyámat! - lelkendezett az ajtó. - Ó, milyen boldog vagyok! Akkor láttam utoljára, amikor a ház tövében elváltunk egymástól. Én idekerültem a 111-be. Itt épp tárva-nyitva állt az ajtó, bekukucsáltam, és azt kérdeztem: Van itt valaki? És beléptem. Az előszobában, a konyhában, a nagyobbik és a kisebbik szobában sehol senki. Éppen a fürdőszobát vettem szemügyre, amikor egyszerre csak döndülés. A bejárathoz siettem... És itt találtam ezt az ajtót zárva. És a kulcs sehol! Kulcs nélkül pedig se ki, se be. És hiába kopogok a csöveken segítségért, alattam visszakopognak, de eszükbe sem jut, hogy nem jókedvemből ütögetem a csövet, hanem segítségre szorulok! Ez az én szomorú történetem. Ti vagytok az elsők, akik becsöngettek hozzám.
- Szokatlan eset - mondta Dongó elgondolkodva -, ilyenről még nem is olvastam a szakirodalomban.
- Mi ebben a szokatlan? - kérdezte Éliás Tóbiás. - Becsukódott az ajtó, és kész. A cűg. Van ilyen. A múltkor a szomszéd néni egy egész napig álldogált a folyosón, mert becsapódott mögötte az ajtó, amikor kinézett a lifthez.
- Az a szokatlan, hogy nincs kivel megküzdeni.
- Na és?
- Az nem olyan egyszerű. A leányszabadításnak bizonyos szabályai vannak. Leányt csak akkor lehet szabadítani, ha elrabolja az ellenség, és el akarja emészteni.
- Tessék, itt van. A cűg. A véletlen.
- A véletlen ellen még maga a Nagy Rododendron sem tud varázsigét. Véletlen ellen nincs orvosság. Nekünk kell *valaki*, akivel megküzdehetünk a kulcsért. De ha jól hallottam, akkor ennek az ajtónak soha nem is volt kulcsa. Ez itt a baj.
- Az lehetetlen - mondta Éliás Tóbiás kétségbeesetten. - Minden ajtónak van kulcsa - valahol.
- De hol? Ez a kérdés - ráncolta homlokát Dongó. - Amíg ezt nem tudjuk, addig el sem indulhatunk megkeresni.
- Hallom minden szavatokat - szólt közbe a láthatatlan Lanolin. - Sajnos engem nem raboltak el, nem tartanak gonosz szándékkal fogságban, és nem akar megenni semmiféle sárkány. Kétségbe vagyok esve.
- Azt azért nem kell - mondta Éliás Tóbiás -, volt már annál nagyobb baj, mint hogy egy királykisasszonyt nem akar fölfalni senki.
- Igen, de ha így nem tudtok megküzdeni értem...
- Találj ki valamit, drága Dongó - súgta kétségbeesetten Éliás Tóbiás.
- Drága Dongó? És nem „hű varázslóm”? Micsoda stílusváltás - jegyezte meg a varázsló epésen.
- Nnnaaaa... drága Dongó... Bocsánatot kérek, csak találj már ki valamit!
- Megpróbálok. - Dongó végül is nem volt haragtartó, és öles léptekkel róni kezdte a folyosót. Úgy törte a fejét, hogy majd belegárgyult.
- Megvan! - kiáltott a vékony hangocska az ajtó mögött.
- Mi van meg? - kérdezte Dongó és Éliás Tóbiás kórusban.

- Ó, hogy eddig nem jutott eszembe! A Nagy Kulcsmásoló! - örvendezett a láthatatlan Lanolin.
- A Nagy Kulcsmásoló? - ismételte a kórus.
- Ne beszéljeteek állandóan egyszerre! - idegeskedett Lanolin.
- Jó - felelte a kórus.
- A Nagy Kulcsmásoló atyám, Első Badar alattvalója. A palota legtávolabbi zugában lakott. Csodálatos műhelye volt. Kulcsok, kulcsok és megint csak kulcsok, kicsik, nagyok, titkosak, egy-két-három-négy-öt-hat és hétágúak és mindenféle fajta zárok. Volt kulcsa mindenhez, titkos- és rejtek- és csapóajtóhoz és nagy- és kis- és Bécsi kapuhoz. Bármilyen titkos ajtónak felnyitotta a zárját, és feltörhetetlen lakatokat készített atyám kincsesládáira meg az emlékkönyvemre. Őt kell megtalálni.
- Megtaláljuk - jelentette ki határozottan Éliás Tóbiás.
- Megtaláljuk? - kérdezte ingatagon Dongó.
- Találjátok meg - kérlelte őket a királykisasszony.
- Hol találjuk? - aggódott Dongó. - Úgy értem, van-e valami javaslatod, merre induljunk egyáltalán?
- Hát... - bizonytalanodott el a királykisasszony. - Hát... - rugaszkodott neki újra - hát... - folytatta pityergősen - nem tudom. Talán ő is ebben a házban lakik... Talán.
- Nincs egy perc vesztegetni való időnk sem! - kiáltotta Éliás Tóbiás.
- Azért egy percünk még van - Dongót kicsit zavarta Éliás Tóbiás túlbuzgósága. - És senkiről sem tudsz az udvarból? - fordult újra az ajtó mögötti királykisasszony felé.
- Senkiről. Illetve...
- Illetve?
- Alattam...
- Mi van alattad?
- Olyan furcsa koppanásokat hallok néha.
- Az előbb azt mondtad, nem figyelnek a kopogásodra.
- Így van. De olyan furcsán kopognak. Olyan ismerősen. Mintha már hallottam volna valahol ezt a kopogást.
- Atyád udvarában?
- Valószínűleg.
- Most valószínűleg vagy biztos?
- Valószínűleg. Sőt biztos. Abból gondolom, hogy mielőtt ideköltöztünk, soha ki nem tettem a lábam atyám udvarából. Tehát ha valami ismerős, akkor az valószínűleg biztosan atyám udvarából ismerős. Nem?
- Valószínűleg - hagyta helyben Dongó. - Akkor arrafelé indulunk.
- Isten veled, világszép királykisasszony - hajolt meg Éliás Tóbiás az ajtó felé. - Mi most nekivágunk veszedelmes küldetésünknek, és diadallal fogunk visszatérni.

A varázsló fél térdre ereszkedett, hogy (miként a Nagy Rododendron oktatta a főiskolán) kezét csókoljon a királykisasszonynak. Zavartan bámult az ajtóra.

- Mit csinálsz? - kérdezte Lanolin az ajtó mögül.

- Kezet akarok csókolni neked, ahogy ilyenkor illik. De nem megy.

- Azonnal - sikkantott segítőkészen a hangocska, majd a levélbedobó résben megjelent egy apró kéz.

- Köszönöm - hálálkodott Dongó, s azzal megcsókolta a LEVELEK feliratú kezét. A kéznek lanolin illata volt.

A két vándor nekivágott a folyosónak. Néhány lépés után megálltak, visszaintettek.

- Szervusz! - mondták kórusban.

- Szervusztok! Járjatok szerencsével!

A kéz sebesen integetett a LEVELEK felirat alatt.

TIZEDIK FEJEZET,

amelyből megtudjuk, hogy bejelenteni tudni kell, de ez önmagában nem elég

- Itt vagyunk - állt meg Fitzhuber Dongó egy ajtó előtt. - Ez a 9. emelet 99. Pontosan Lanolin alatt.

Éliás Tóbiás bólintott és becsöngetett.

Káprázott a szemük. Aki eléjük toppant, hosszú, fehér, rizsporos parókát és smaragdzöld, aranszegélyes térdnadrágot viselt, a kettő között pedig bíborszín, fecskeszárnyú kabátot. Kezében hosszú bot, tetején aranygomb csillogott, s az aranygömbről hosszú, türkizkékre festett strucctollak függtek alá. Arca piros a pirosítótól, szeme kék a kékítőtől, orra vörös a vörösbortól, az ajkán is ajakpír piroslott; tarka volt, mint egy papagáj.

- Kit jelenthetek be? - kérdezte.

- Té-té-téliás Ó-ó-óbiást és Ditzhuber Fo-fo-Fongót - dadogta a kisfiú zavarában.

- Egyszóval Éliás Fóbiás és Ditzhuber Tongó - koppantott kettőt a botjával.

- Nem, nem egészen - tiltakozott a varázsló, de ő is zavarba jött. - Déliás Fóbiás és Titzhuber Fongó. Ó, az ördög vigye el! - kiáltott fel.

- Értem én, kérem, értem - koppantott kettőt a papagáj, azzal sarkon fordult. - Kövessetek - és bemasírozott a szobába. Megállt, kettőt koppantott és harsányan elkiáltotta magát: - Daliás Fóliás és Cicchuber Kongó, az ördög vigye el!

- Hogyhogy az ördög vigye el? - jött méregbe a varázsló - micsoda barátságatlan fogadtatás!

- Ellenkezőleg - vélte a sokszínű egyéniség -, igen barátságos. Te mondtad a nevedhez, hogy az ördög vigye el.

- Mert összegabalyodott a nyelvem.

- Azt hittem, ez a rangod. Tudjátok, hányan és hányféleképpen jelentkeztek már be nálam? Miféle titokzatos címeket és rangokat mondtak nekem? A szemem se rebtent, amikor egy apró, kövér szerezsenykirály pökhendin közölte, hogy ő Idi Ede Dada Übü Papa. Bejelentettem. Hiba nélkül. Egy egyházi követ azt állította, hogy ő az ipafai pap, akinek fapipája van, miért is az ipafai papi pipa papi fapipa. Bejelentettem. Csak úgy, mint azt az alacsony bajuszost, aki azt üvöltötte, hogy ő Gázon Gézen Gúz, Gálickó generális generálisa. Bejelentettem. Meg bejelentettem a szépséges Pampillancs Pillepe kisasszonyt, Szinonímia örökösnoáját, és vitéz lovag Bortelky Borissza Bornírtot, a királyi bakter-, siralom-, fegy- és egyházak főfelügyelőjét. Hát még a rengeteg külföldi: Vnukovo Parszifalovics Semerretyevo. Lu-Csi-Hej-Haj, Mohammed el Harag ibn Hirig, Menáhem Baj Ben Zri, és Ludwig Van Beethoven Nincs. Gondoljátok, hogy ezek után feltűnik, ha valakinek az a rangja, hogy „ó, az ördög vigye el”?! Én bejelentem. De ha akarod, elhagyhatjuk a rangod, Cicchuber Kongó.

- Fitzhuber Dongó, az ördög vigye el! - kiáltotta a varázsló.

- Látom, nem tágítasz. Ki ismeri ki magát az idegeneken?

- Egyáltalán kinek akarsz bejelenteni minket? - kérdezte Éliás Tóbiás. - Itt senki sincs.

- Nincs - bólintott szomorúan a hoppmester -, engem leszámítva. - De én egyedül olyan vagyok, mint a partra vetett hal, mint a... nem is tudok hasonlatot. Mint hoppmester király nélkül.

- Te is Első Badar udvarában szolgáltál - bólogatott a kisfiú együttérzőn.

- Ott.

- És nem tudsz a királyról, sem a többiekről?

- Semmit.

- Mi találkoztunk Első Badarral.

- Megtaláltatok? Csodálatos! Még annál is csodálatosabb! Királyom, királyom! Újra lesz királyom! Hol van?

- A hetedik emeleten. De mi most fontos küldetésben járunk. És a segítséged kérjük.

- Mindent, amit megtehetek értetek! - lelkesedett a hoppmester, és vidám taktusokat kopogott a padlón; lentől ingerült válasz érkezett.

- Azt hiszem, seprűvel kopognak a mennyezeten - jegyezte meg Éliás Tóbiás szakértően. - Az alattunk lakók is ezt csinálják.

A hoppmester vállat vont.

- Csak itthon kopoghatok - mondta. - Az utcán mégsem járhatok így. Az anyakönyvvezetőmhöz meg be sem tehetném a lábam.

- Nősülsz?

- Dehogy. A házasságkötésnél dolgozom. Fessen megállok az előcsarnokban, és azt mondom: „Kedves ifjú pár, rövidesen kezdődik az esemény, fáradjanak a helyükre.” Itthon azután beöltözöm, és kopogok, mintha fogadás lenne, bál, audiencia... De miben segíthetek?

- A Nagy Kulcsmásolót keressük.

- Miért?

- Mert megtaláltuk a szépséges Lanolint...

- Micsoda boldogság!

- ...aki fogságban sínylődik a tizedik emelet sarokszobájában...

- Micsoda szörnyűség!

- ...és csak a Nagy Kulcsmásoló tudja kiszabadítani.

- Meg kell találni! - kiáltotta a hoppmester, és piros arca, ajka és orra mellett a füle is elpirult a gondolkodástól. - Nem tudom, hol van. Én semmit sem tudok... csak bejelenteni. Soha nem voltam valami bölcs.

- Hm, hm - bólogatott Éliás Tóbiás sokatmondóan.

- Apropos, bölcs! - kiáltott a hoppmester. - Az Udvari Bölcslet kell megkeresnetek. Az igen okos ember. Ő is itt lakik valahol a házban.

- Hol? - kérdezte Dongó.

- Azt sem tudom - koppantott botjával a hoppmester.

- Na, ezzel azután kint vagyunk a vízből - fintorodott el Dongó.

- Én semmit sem tudok - szomorodott el végleg a hoppmester -, csak bejelenteni.
  - De azt jól - veregette meg a vállát vigasztalóan Éliás Tóbiás.
  - Persze-persze - tette hozzá egyetértően Fitzhuber Dongó -, de most mennünk kell.
  - Én is veletek megyek - ragyogott fel a hoppmester.
  - Inkább ne - kérte a kisfiú és a varázsló. - Veszedelmek leselkednek ránk, és ketten könnyebben el tudunk bújni, mint hárman.
  - Meg azután nagyon feltűnő lennél ebben a ruhában - tette hozzá Dongó.
- A hoppmester botjának aranygombján lekonyultak a türkizkék strucctollak. Szomorúan koppantott, és kijelentette őket:
- Fóliás Fóbiás és Cicchuber Kanga, az ördög vigye el, távoznak!

TIZENEGYEDIK FEJEZET,

amelyből kiderül, hogy a konzervnyitó is lehet fegyver, s hogy aki félig elszopogatott egy Negró cukorkát, legjobb, ha maga fejezi be

- És most? - nézett Éliás Tóbiás a varázslóra.

- Megőrülök ettől az állandó és mosttól! - fogta a fejét Dongó. Eszébe jutott az is, hogy a haját tépje, de még idejében észbe kapott, a fején főveg, s ha leveri, csorba esik a tekintélyén, előbukkan kurta sertehaja. A mozdulat félbemaradt. - Majd csak történik valami - mondta, s ilyen hatásos varázsigét még egész pályafutása alatt nem sikerült rittyentenie, mert alighogy kimondta, azonnal történt valami.

Kivágódott egy ajtó, s izgatott, puffancs emberke penderült eléjük.

- Elnézést... - remegett a hangja. - Elnézést a zavarásért - a szeme tűzben izzott -, nincs valami ennivalótok?

- Ennivalónk???

- Igen-igen - helyeselt a puffancs szaporán. - Bármi.

- Olyan éhesnek tetszik lenni? - kérdezte Éliás Tóbiás részvétellel, mert olykor vele is előfordult, hogy a vasat is megette volna.

- Nem, egyáltalán nem vagyok éhes.

- Hát akkor minek az ennivaló?

- Én ugyanis - pironkodott a puffancs -, khm... hogy is mondjam... eredeti foglalkozásomat tekintve étékfogó vagyok.

- Vagy úgy - bólintott Éliás Tóbiás, és a varázslóra pislogott, majd tájékozatlanságát leplezendő odasúgta - mi az az étékfogó?

- Az étékfogó, kérem, egy kihalóban lévő szakma. Valaha ott álltunk minden királyi és nagyúri asztalnál, és minden egyes étkezés előtt, minden egyes fogásból ettünk néhány falatot. Nagyon veszélyes szakma volt, kérem... azért ettünk a király előtt, hogy ha az étel netán mérgezett, akkor mi haljunk meg az uralkodó helyett. Így azután az étékfogó egy has, egy lélek volt királyával, egyben az uralkodó jobb keze vagy fél foga, vagy hogy is mondjam.

- Ne is folytasd - bökte meg a hasát Fitzhuber Dongó. - Első Badar étékfogója vagy.

- Bizony-bizony - bólogatott a puffancs, s szemét elfutotta a könny -, a messzeföldön híres, nagyétkű Első Badaré, akit úgy elnyelt a köd, mint egykor ő a jércemellet.

- Találkoztunk a királlyal.

- Hogyan? Hát él? Hát megvan a világ legnyalánkabb ínyence, legfelségesebb falánkja, legkirályibb haspókja? Ó, de boldog vagyok - áradozott -, újra kezdődnek a lakomák, és én ott állok az asztal végén...

- Várj egy kicsit, várj - szakította félbe Dongó -, előbb meg kell lelnünk a Nagy Kulcsmásolót.

S azzal újra elmeséltek mindent töviről hegyire.

- Nem - mondta az étékfogó -, nem tudom, hol a Nagy Kulcsmásoló. Senkiről sem tudok. De ha volna valami ennivalótok... úgy jobban megy a gondolkodás.

Éliás Tóbiás végigtapogatta a pizsamáját, de tudta, hogy hiába.

- Nálam bizony nincs.

- Nálam sincs.

- Rémes - ingatta fejét az étkefogó. - Elpusztulok fogni való étek nélkül. Egy üzemi konyhán dolgozom, és ott állok a hatalmas üstök mellett, csak kóstolgom azokat a leveseket, főzelékeket, én, aki Első Badar palotájában az asztalfőn álltam, a király jobbján... elmondani is borzalom. Olykor annyira elhatalmasodik rajtam az étkefogás vágya, hogy belopódom egy közértbe, a konzervnyitómmal titokban felbontogatom és megkóstolom a konzerveket... De mindig rajtakapnak, és meg kell vásárolnom, amit kinyitottam. Még a szép ezüstnyitót is elvették, pedig az volt az egyetlen, amit el tudtam menekíteni a szanált palotából. Egy étkefogónak olyan a konzervnyitója, mint katonának a fegyvere... teljesen lefegyverezve érzem magam nélküle... Biztos, hogy nincs semmi ennivalótok?

- Várj csak! - Dongó lekapta a hátizsákját, hosszan keresgélt az oldalzsebben. Jól emlékezett, az ürességtől kongó Körzeti Varázslóhivatalban csak egy valamit talált elődje, Budweiser Ünög búcsúlevelén kívül: egy szem Negró cukorkát az asztalfiókban. Amikor elindult esti kirándulására, bedobta a hátizsákba.

Most diadalmasan előhúzta.

- Tessék - nyújtotta a Negrót az étkefogónak. A puffancs szeme felragyogott. Gyorsan kibontotta a papírt, és szájába kapta a fekete cukorkát.

- Hmmm - mondta, és elmélyülten szopogatta. - Hmmmmmm!

- Így már eszedbe jut valami? - reménykedett Dongó.

- Semmi - felelte az étkefogó. - Hmmm! Hmmmmmmmm!

- Kárba vészett a Negró - szontyolodott el Éliás Tóbiás, mert a puffancs oly jóízűen szopogatta a cukorkát, hogy összefutott a szájában a nyál.

- De még gondolkodom egy kicsit - mondta az étkefogó. - Hmmm! Hmmm! - Felnézett. - Innen az alattam lévő lakásból furcsa hangok jönnek.

- Miféleké? - csapott le Dongó afféle nyomozószimattal.

- Furcsák. Veszekedés.

- Hát ez egyáltalán nem furcsa - jegyezte meg Éliás Tóbiás -, a mi szomszédunkban is mindig veszekszik egy néni meg egy bácsi.

- Én csak annyit mondhatok, furcsa veszekedés. - Az étkefogó kivette szájából a félig elszopogatott cukorkát. - Nem mérgezett - mondta.

- Ki gondolta, hogy mérgezett? - ámult Éliás Tóbiás.

- Egy étkefogónak az a dolga, hogy megkóstolja az ételeket, és megállapítsa, mérgezettek, illetve ízletesek-e. Nos, én megállapítom, hogy ez a Negró nem mérgezett. És igen ízletes. - Fitzhuber Dongó felé nyújtotta a fényes, fekete fél cukrot.

- Most én szopogassam tovább? - kérdezte Dongó.

- Azt nem mondtam - vont vállat az étkefogó -, én csak megtettem a kötelességem. Persze ha te nem kéred...

- Nem, nem kérem - mondta gyorsan Fitzhuber Dongó -, fejezd csak be egyedül.

- Köszönöm - dobta vissza az étékfogó a szájába a cukrot. - HmMMM! HmMMMMMMM!

- Hát akkor mi el is búcsúzunk - indult Éliás Tóbiás.

- Megyek veletek - közölte az étékfogó. - Hmmm. HmMMMM.

Őt is lebeszélyték arról, hogy megossa velük a vándorlás kínjait, és megígérték, hogy amint kiszabadult Lanolin kisasszony, értesítik.

- Akkor majd nagy lakomát csapunk - örvendezett a puffancs -, és én ott állok az asztalfőn, és... HmMMM!

A vándorok sietve elbúcsúztak és továbbindultak.

TIZENKETTEDIK FEJEZET,

*amelyből kiderül: az csak mese, hogy a társbérlet jó is lehet.
Továbbá felbukkan egy nagyhatalmú szellemecske*

- Most mit szólsz, micsoda alak - morfondírozott Éliás Tóbiás, míg a végeérhetetlen folyosókon baktattak -, hogy bekapta a Negrót!

- Ahogy a Nagy Rododendron mondaná: rácsapott, mint sárkány a meleg pitére - helyeselt Dongó.

- Hogyan csap a sárkány a meleg pitére? - kérdezte a kisfiú.

- Mint étekfogó a Negróra - mondta a varázsló, bár ködösen érezte, hogy magyarázata nem elég világos. - Ahá! Innen jönnek a furcsa zajok - és a csengőgombra helyezte az ujját.

- Nincs túl késő? - kérdezte Éliás Tóbiás. - Mert ha itt mégis egy közönséges veszekedő néni meg bácsi lakik...

- Akkor majd újra láthatatlanná varázsolom magunkat.

- Hogy megint kék pizsamás sündiszó legyek vagy kendermagos tyúkocská, vagy mit tudom én? Szerintem sokkal egyszerűbben is el lehet menekülni.

- Hogyan?

- El kell futni.

- Elfutni?... - mérlegelte Dongó, hogy vajon megfelel-e az ilyesmi a varázslóerkölcsnek. - Elfutni? Az is jó - döntött végül, és becsöngetett.

Dulakodás támadt odabent, veszekedés, huzakodás, hirtelen feltárult az ajtó, és két lihegő alak állt a küszöbön. Az egyik tetőtől talpig pirosba és sárgába volt öltözve, fején csörgősipka aranyos csengőkkel, ha mozdult, éles csingilingi szállt fel. A másik hosszú, bő, fekete köpönyeget viselt, kocka alakú kalapot vastos fekete bojtjal. Vállukat egymásnak feszítve álltak az ajtóban.

- Tessék - mondta a csörgősipkás fejhangon.

- Tessék - mondta a kockasapkás basszushangon.

- Te ne mondd, hogy tessék! - rikoltotta a csingilingis. - Én vagyok a házigazda, én fogadom a vendégeket!

- Még mit nem - bődült a kockasapkás, és bojtja ide-oda lengett -, én vagyok a házigazda, és én fogadom a vendégeket!

- Te - fenyegetődött a piros-sárga -, gombócot csinállok a kockafejedből! Akkor azután sütheted a tudományodat!

- Okos enged, számár szenved - legyintett a kockasapkás szenvedő képpel és félreállt.

- Mi csak azért jöttünk - kezdte Dongó -, mert fölöttetek azt mondta valaki, hogy innen lentről fura zajok...

- Nincs ebben semmi fura - tessékelte őket a csörgősipkás befelé.

A szobában sosem látott rendetlenség uralkodott.

Szertedobált könyvek, papírok, felborogatott polcok, szanaszét heverő hangszerek, cetlik, fecnik, kacatok, ócskaságok, limlomok mindenfelé.

- Ennyire összekaptatok? - kérdezte óvatosan Éliás Tóbiás.

- Ez még semmi - büszkélkedett a csörgősipkás -, éppen csak belekezdünk. Ha látnátok, amikor már benne vagyunk!

- Min vesztetek össze, ha szabad kérdeznem - próbált Dongó fényt deríteni a helyzetre.

- Csak a szokásos - dörmögte a kockasapkás, négykézláb mászkálva fel és alá. - Az okulárémat keresem - magyarázta. - Ez a bolond elhányta valahová. - Felemelt a földről egy lefelé fordított üstdobot, s mivel nem találta alatta, amit keresett, visszatette, ugyanúgy, fejjel lefelé.

- De min szoktatok összekapni? - puhatolódzott ismét Éliás Tóbiás.

- A szobákon - csilingelte a csörgősipkás. - Mi ugyanis társbérlok vagyunk. Ő bölcs, én meg bolond vagyok. Mármint hivatalosan. Ő ugyanis Udvari Bölcs, én meg Udvari Bolond voltam a boldogult emlékezetű Első Badar udvarában. De az ugye köztudott, hogy a királyi udvarokban a bolond a legbölcsebb, és a bölcs a legbolondabb. Magyarázom is neki, fáradságot nem kímélve, hogy ő a bolond, és én vagyok a bölcs, nekem ugyanis mind a négy kerekem megvan...

- Megvan! - kiáltotta hirtelen a fekete taláros, és kiemelt a cimbalom alól egy egérfogót. Az egérfogóban ott volt a szemüveg. A bölcs kiszabadította, és az orrára illesztette. - Micsoda bolondokháza - sóhajtott, és a beszélgető csoporthoz ballagott. - Képzeljétek, amikor szanáltak a kastélyt, nekünk kettőnknek egy lakást utaltak ki. Épp nekünk kettőnknek! Bolond egy ötlet, nem? - mondta a bölcs.

- Igen bölcs gondolat - vágott közbe a bolond -, így legalább napnál is világosabban kiderül, ki a bölcs, és ki a bolond.

- Na, hagyjuk - legyintett a kockasapkás. - Okos enged, számár szenved - és szenvedő képet vágott ismét. - Nem értem - töprengett -, valahányszor kimondom ezt az ősi bölcsességet, mélységes belső szenvedést érzek. Én vagyok az okos, mégis én szenvedek, ez a számár pedig virul. Nem értem. Ezt a tényt alaposabb vizsgálat tárgyává kell tennem - mormogta, azzal fel-emelte talárja szegélyét, és jókora csomót kötött rá. - Emlékeztetőül. Hogy el ne felejtsem a problémát.

- Látjátok - húzta fel vállát a bolond -, tiszta bolond.

- És miért kaptok össze a szobákon? - terelte vissza a beszélgetést Éliás Tóbiás.

- A lakás másfél szoba - mondta a bölcs oktatóan. - Az egyik szoba húsz négyzetméter, a másik tíz. Nomármost. A bolond szerint én elférek a kisebb szobában. De hova tegyem a rengeteg könyvet, lexikont, a földgömbömet, a távcsöveget, a céduláimat, a katalógusaimat? Egy jó bolond meg kis helyen is elfér - nézett megvetően oldalvást.

A csörgősipkás megrázta a fejét. A csengők megszólaltak.

- Botorság! Egy udvari bolondnak kondícióban kell tartania magát. És ki tud cigánykerekezni egy kisszobában? Hogy lehet ott bukfcenet vetni? Elmés tréfákat kiötölteni? És a zeneszer-számaim, az üstdobom, a hárfám, a társasjátékaim? Ez a bagoly nyugodtan bekucorodhatna az odúba. Az ilyen levegő nélkül is élél.

Kakaskodva feszültek egymásnak, az orruk majdnem összeért.

- Na-na-na... - nyugtatta őket Dongó -, csak semmi izgalom. Azóta nem tudtátok eldönteni, hogy kié a kis- és kié a nagyszoba, mióta beköltöztetek?

- Nem - mondták a társbérlők most először egybehangzóan.

- De így a veszekedéssel telik minden időtök! A bölcs nem tud bölcselkedni, a bolond nem tud bolondozni!

- Igen - értettek egyet ismét a társbérlők.

- És nem bölcselkedhetnél a munkahelyeden?

- A munkahelyemen! - legyintett keserűen a fekete taláros. - Egy gyerekkönyvtárban hordom a könyveket innen oda meg vissza! És tessék, mi fogad itthon! Ez az eszement, hóbortos, agyafutott, buggyant fickó az állandó rikoltozásával. Pedig meg vagyon írva, hogy egy értelmiséginek eggyel több szoba jár. És nekem nem is kell több, csak a nagyobb!

- Nekünk talán könnyebb? - sipított a bolond. - Nekünk, színházi embereknek?! Minden áldott nap tologatom a mennyboltot, az erdőket, a városokat, Liliputot a *Gulliver*ben, az egész lakatlan szigetet a *Robinson*ban! És ott azután se pissenés, se moccanás! És itthon mit találok? Ezt a becsavarodott, megsavanyodott, aszott, ösztövé, gyomorhajos fickót, aki mellett nem lehet cigánykerekezni, énekelni, költeni, egyszóval aktívan pihenni! - kiáltotta, és elsírta magát.

Már a bölcs is zokogott, s a kibékíthetetlen ellenfelek egymás vállára borulva ríttak, mint a záporosó. A bolond a bölcs fekete talárjába törölgette a szemét, a bölcs a bolond sapkájáról alácsüngő leffentyűbe.

- ...milyen kár...

- ...hogyan ilyen kibírhatatlanok vagyunk...

- ...összeférhetetlenek...

- ...nem értjük meg egymást...

- ...mindig összerúgjuk a port...

- ...ujjat húzunk egymással...

- ...vagy összeakasztjuk a bajszunk...

- ...nincs is bajszunk...

- ...milyen kár...

Ekképpen kesergett a bánatos bölcs és a bús bolond, ám ekkor Fitzhuber Dongó a helyzet magaslatára emelkedett.

- Figyeljete! - mondta. - Azt hiszem, majdnem minden rendbejönne, ha újra megtalálnátok Első Badart meg az udvarát.

- Meg-meg - szipáskolták a társbérlők még mindig egymás vállára borulva.

- Hát mi megtaláltuk - büszkélkedett Éliás Tóbiás.

A bölcs és a bolond mukkanni sem tudtak. Csak pislogtak, a szájuk is tátva maradt. És Dongó elmondta az egész történetet töviről hegyire.

- Nem tudjátok, hol találjuk a Nagy Kulcsmásolót? - kérdezte végül.

- Nem - mondta a bölcs komor basszushangján -, azt kell mondanom: fogalmam sincs.

- Nem - mondta a bolond fejhangon -, azt kell mondanom: halvány lila gőzöm sincs.
  - Viszont... - vakarta a fejét a bölcs.
  - Viszont?
  - Talán...
  - Talán?
  - Esetleg...
  - Esetleg?
  - Ne köntörfalazz már, te bölcsész! - szólt rá a bolond.
  - Mi? Hogy én bölcsész? Na de ezt egyszer és mindenkorra kikérem...
  - Ne kezdjétek újra - avatkozott közbe Dongó -, folytasd csak.
  - Jó-jó - fújtatott a bölcs. - Megint kihozott a sodromból ez a kötőznivaló. Szóval... egyvalaki tudna segíteni.
  - Kicsoda?
  - Nem ismerem.
  - Akkor honnan tudod?
  - Az a szóbeszéd járja, hogy lakik itt a házban egy nagy hatalmú szellemecske.
  - Ha egyszer nagy hatalmú, akkor miért szellemecske? - izzott fel Dongóban a szakmai érdeklődés.
  - Azt nem tudom. Így hallottam. Rebesgették, hogy ez a szellemecske láthatatlan és hallhatatlan, vagyis hallhatatlan. Illetve láthatatlan és csak hallható, vagy hogy is? - töprengett el. - Ennek utána kell nézni - újabb csomót kötött talárjára. - Mindenesetre én sosem beszéltem vele. De te varázsló vagy. Neked talán megjelenik - bökött Dongó felé.
  - Megpróbáljuk - Dongó elővette a Máguslexikont.
  - Ni csak, egy lexikon, egy bölcséleti mű. Milyen nyelven van? - érdeklődött a bölcs.
  - Ősi mágusnyelven. Cickafarkírással.
  - Nem ismerem - mondta a bölcs csalódottan. - De meg fogom tanulni.
  - Hallga csak - súgta a bolond. És olyan csend támadt, hogy a bojt lengését is hallani lehetett, azon túl pedig valami távoli, icipici hangot: top-top-top vagy inkább loty-loty-loty vagy még inkább: tötty-töttö-töttö.
  - Mi ez? - Dongó berekedt az izgalomtól.
  - Semmi. Csak egy csap csöpög valahol.
  - Ez nem semmi - susogta a bölcs. - Ez ő, a nagy hatalmú szellemecske. Itt jár a közelben.
- Dongó rákapcsolt.
- Azt mondja, hogy azt mondja: *szajkóhuki, szalamandra, szardínia, személyi szám (ld. gépesített nyilvántartás), szeminárium, szemenszedett, szellemidézés!*
- Töttö-löttö-löttö - hangzott egyre tisztábban.

- Siess - szólt izgatottan a bolond -, egészen közel jár, és ha megint elmegy, ki tudja, mikor kapjuk el újra.

- Nem olyan egyszerű az - mondta Dongó. - Fogalmatok sincs róla, mennyiféle szellem létezik. Például vannak korszellemek és kóbor szellemek, sziporkaszellemek és csökött szellemek, nyitott szellemek és csukott szellemek, van szellemesség és szellemiség, van szellemóriás és szellemtörpe, van szellemtörténet, szellemtudomány és szellemvasút, nem is beszélve Hamlet atyjának szelleméről, hogy csak néhányat említsek. Hogy igazodjak én ki ebben egy pillanat alatt?

- Ez egy nagy hatalmú szellemecske! - kiáltotta kétségbeesetten a bölcs. - Az *ecske* a lényeg!

- Ecske, ecske - mormolta Dongó. - Talán valamit a szellemtörpéknek szóló bűvigék közül. - Azzal meglóbálta a varázspálcát, ujjait begörbítette, igyekezett minél félelmetesebb ábrázatot ölteni, és azt dűnnyögte:

*Szálem! Szellem!
Kacska-macska,
bicska-szecska,
locska-rocska,
szöcske-csücske,
kecske-fecske,
Szálemocska!
Szellem-ecske!*

Még mindig félelmetes ábrázattal meredt a levegőbe, és várta a hatást. De semmiféle hatás nem volt. Éliás Tóbiás szemrehányóan nézett rá. Dongó igyekezett elkerülni az égszínkék pillantást.

- Azt hiszem - krákogta zavartan -, nem volt elég hangos. Talán ha együtt próbálnánk. Igen, ez lesz a megoldás, együtt. Na, gyertek csak.

Elrendezte őket. Éliás Tóbiás és Dongó állt középen, a bölcs jobbra, a bolond balra, a könyvre hajoltak, mint a kórustagok a kotta fölé. Dongó dirigált.

- Egy, kettő, há-rom! - Fennhangon elkántálták újra:

*Szálem! Szellem!
Kacska-macska,
bicska-szecska,
locska-rocska,
szöcske-csücske,
kecske-fecske,
Szálemocska!
Szellem-ecske!*

- Csodás! Csudaszép! Csecse! - hangzott mögöttük.

Hátrafordultak, de a szoba üres volt.

- Csíkos cserép csengő cseng a csengeri csíkós csíkos csikaján! - lelkesedett tovább a hang.

Ismét megfordultak, de sehol senki.

- Ez lesz a nagy hatalmú szellemecske - súgta a bölcs.

- Csakugyan! - rikkantotta a hang.

- Ilyen aprócska szellemecskével még sosem találkoztam - állapította meg Dongó. - Ki vagy?
  - Csapcsöpp - mondta a hang.
  - És mindig csével beszélsz? - kérdezte Éliás Tóbiás.
  - Nem.
  - Khm... kedves szellemecske... - kezdte Dongó.
  - Szólíts a nevemen, Csapcsöppnek, vagy becézhetsz is. A barátaim Csapcsöpinek hívnak.
  - Maradjunk a Csapcsöppnél, az olyan férfias.
  - Kérlek - mondta a szellemecske. - Most vállat vontam.
  - Mit?
  - Csak bejelentettem, hogy vállat vontam. Mivel láthatatlan vagyok, olykor el kell mondanom, hogy mit csinálok.
  - Kérlek... kérlek... Egyszóval azért hívtunk, mert...
  - Fitzhuber Dongó, te illúziókba ringatod magad! - kiáltotta Csapcsöpp.
  - Én? - a varázsló nem tudott hova tenni zavarában. A nagy hatalmú szellemecske állandóan félbeszakította.
  - Te azt hiszed, hogy engem a te abrakadabrád idézett ide?
  - Hát persze.
  - Hát dehogy. Itt voltam a kezdet kezdetétől. Hallottam minden szót.
  - Akkor miért nem szóltál előbb?
  - Szellemtelen kérdés. Teljes szellemügyi járatlanságra vall. Egy szellemecske mindenütt ott lehet, de csak akkor szólhat, ha hívják. Ez így van, és punctum.
  - Utána kell néznom. - A bölcs újabb csomót kötött a talárjára, mely már csak a derekáig ért, és leginkább egy divatos kiskosztüm-kabátkára emlékeztetett.
  - Cserfes kis szellemecske vagy - szellemeskedett a bolond.
  - Csepűrágóknak csitt! - torkolta le Csapcsöpp. - Bolond lyukból bolond szél fúj.
- A bolond sértődötten elkullogott.

TIZENHARMADIK FEJEZET,

amelyet mindvégig szomorú jajongás hat át, egyben történetünk mélypontja

Fitzhuber Dongó, Éliás Tóbiás és Csapcsöpp a folyosón jártak. A varázsló és a kisfiú időnként úgy érezte, hogy csak ketten vannak, de a cserfes Csapcsöpp gondoskodott róla, hogy el ne feledkezzenek jelenlétéről. Láthatatlanságáért azzal kárpótolta őket, hogy állandóan hallható volt.

- Én elvezetlek benneteket a Nagy Kulcsmásolóhoz - mondta -, de csúfság volna eltagadnom: semmire sem mentek velem. A Nagy Kulcsmásoló is fogságban van.

- Hát ez azért túlzás - nyögte Dongó. - Őt ki tartja fogságban?

Csapcsöpp hallgatott, majd sejtelmesen azt mondta: - Ő.

- Ki ő?

- A Csikorgó Csőkorgó.

- Ő ki?

- Más néven Csúf Csögörény.

- Csak azért hívod így, mert szereted a cséket? - kérdezte Éliás Tóbiás.

- Szó sincs róla. Ez a neve.

- És mondd, kedves szellemecske, kicsoda a Csikorgó Csőkorgó, vagy más néven Csúf Csögörény?

- Haj-haj - Csapcsöpp elgondolkozva csöpögött egy keveset -, csöpp-csöpp-csöpp. Ő az egyetlen az egész Nimbusz Endre Bertalan utcai lakótelepen, akivel még én sem bírok. Ha bárki más tartaná fogságban a Nagy Kulcsmásolót, ripsz-ropsz, megoldódna minden bajotok. De így... csöpp-csöpp-csöpp... a Csikorgó Csőkorgó ugyanis láthatatlan...

- Te is láthatatlan vagy.

- ...és csak hallható...

- Te is csak hallható vagy.

- ...és páncélt visel.

- Micsoda? - tátotta el a száját Éliás Tóbiás. - Láthatatlan és páncélt visel? Ha a páncél látható, akkor ő is látható, mert benne van a páncélban.

Dongó hümmögve követte a kisfiú okfejtését, majd beleegyezése jeléül bólintott.

- Éliás Tóbiásnak minden szava arany. Ez egyszer.

- Nem olyan egyszerű...csöpp-csöpp-csöpp. Mert a páncél hatalmas, és a Csikorgó Csőkorgóról, vagy más néven Csúf Csögörényről soha nem lehet tudni, hogy most éppen hol van a hatalmas páncéljában. Egyszerűen megtalálhatatlan. A páncélja ugyanis cső. Csövek, csupa csavarlatos cső, egész csőrendszer. Abban bujkál a Csúf Csögörény, és amerre jár, iszonyatos, rettentő a korgás és morgás, csörgés és csurgás és csikorgás: aki csak hallja, belebolondul.

- Ismerem - sápadt el Éliás Tóbiás. - Hallottam már.

- Igen? - nézett rá tiszteletteljesen Fitzhuber Dongó. - Én még nem. Ugyanis én csak nemrégiben érkeztem - fordult arra, amerre a szellemeckét sejtette.

- Szörnyű - mondta a kisfiú még mindig sápadtan az emlékezéstől. - Gondolni is rossz rá. Mama azzal fenyegetődött, hogy elköltözik, ha még egyszer hallja. Papa azt mondta: nyugi, csak szelel a csó, de ő is rosszul érezte magát. Tünde néni sikoltozni kezdett, és azt mondta: inkább marad az albérletében, de ide nem költözik. Szörnyű... csak nem tudtam, hogy így hívják: Csúf Csögörény.

- Vagy Csikorgó Csőkorgó - tette hozzá Csapcsöpp pusztán a pontosság kedvéért. - Ellene én sem tehetek semmit... csöpp-csöpp-csöpp.

Leértek a földszintre. A földszint legtávolabbi zugában, egy magányos, fekete ajtó előtt Csapcsöpp így szólt:

- Állj! - A fekete ajtón nagy, sárga kulcs ragyogott. - Itt vagyunk, itt lakik, akit kerestek.

Bentről furesza kurrogás-murrogás hallatszott, és fojtott jajveszékelés.

- Rajta van - állapította meg Csapcsöpp.

- Mi? - kérdezte Éliás Tóbiás.

- Micsodán? - kérdezte Dongó.

- A Csúf Csögörény a Nagy Kulcsmásolón.

- Hogyhogy rajta van? - húzódott közelebb a kisfiú rémülten a varázslóhoz.

- Gyötri. És én sajnos nem tehetek érte semmit.

Fitzhuber Dongó mély lélegzetet vett, és becsöngetett.

Kisvártatva elkínzott arc jelent meg az ajtóban. A Nagy Kulcsmásoló igen kicsi volt, s olyan meggyötört, hogy láttán a legkeményebb szív is meglágyult volna. Fekete köpönyege rendetlenül lötyögött ványadt alakján, fehér szakála pedig kusza-kócosan lógott fekete köpönyegére. Hunyorogva rájuk nézett, s nem szólt semmit, csak intett: befelé.

Követték.

Bent még iszonyúbb volt a kurrogás, morrogás, korgás, a sarokban húzódó csövek, melyekben télen a meleg víz kering, remegtek és romogtak. A Nagy Kulcsmásoló szegény, a fülére tapasztotta a kezét, és azt mondta:

- Jajjaj, jajjaj, jajjajajj! - és így tovább.

- Ó, Nagy Kulcsmásoló! - igyekezett Dongó túlkiabálni a Csikorgó Csőkorgó undok hangoskodását -, látjuk, illetve halljuk...

- Jajjaj, jajjaj, jajjajajj! - jajveszékelte a Nagy Kulcsmásoló.

- A segítségedet szeretnénk kérni! - ordította Éliás Tóbiás. - Ugyanis ki akarjuk szabadítani a világszép Lanolint a...

- Jajjaj, jajjaj, jajjajajj!

A Nagy Kulcsmásoló orra karikába gömbörödött, a fülét úgy mozgatta, ahogy a nyulak szokták, egyik szeme beesett, a másik kiesett. Ezenkívül olykor-olykor a falba rúgott. A falról körös-körül egy-két-három-négy-öt-hat és héttollú kulcsok lógtak, hét lakattal zárható vaspántok és ölnyi városkulcsok és körömhegynyi emlékkönyvkulcsok, orosz, német, angol és franciakulcsok, violin- és basszuskulcs, a rejtély kulcsa, kulcsontok, kulcsemberek, kulcs-

kérdések, sőt a sarokban egy progresszív adókulcs. Ez mind-mind ott lógott a Nagy Kulcsmásoló szobájának falán. S ő, szegény, egyre csak azt hajtogatta: Jajjaj, jajjaj, jajjajajj!

- Nem tehetünk semmit! - kiáltotta Csapcsöpp. - Teljesen használhatatlan! A neurózis...

Egy pillanatra sem szakadt meg a korrogás, tombolt, acsargott a Csikorgó Csőkorgó, vagy más néven a Csúf Csögörény.

- A micsoda? - kérdezte Fitzhuber Dongó ordítva.

- A neurózis!

- Az mi?

- Betegség! A Csúf Csögörény terjeszti. Aki megkapja, olyan lesz, mint a Nagy Kulcsmásoló!

- Menjünk innen! - kérte Éliás Tóbiás kétségbeesetten -, én nem akarok olyan lenni.

- Te még messze vagy attól! - üvöltötte Csapcsöpp. - De bizony aki sokáig hallgatja, mind így végzi! A lakótelepen sokan estek már áldozatul a... - a többit elnyelte a Csúf Csögörény mindent elsöprő burrogása és a szerencsétlen Kulcsmásoló fülhasogató jajgatása.

- Gyertek ki! - hívta őket Csapcsöpp torkaszakadtából.

A kijárat felé igyekeztek, pontosabban menekültek.

Még a folyosón is hallatszott a korgás, de a linóleummal borított, ajtókkal szegélyezett hosszú járat mégiscsak eltompította. Éliás Tóbiás és Fitzhuber Dongó elgyötörtek voltak, nyúzottak és fáradtak, olyan fáradtságot éreztek, amelyet még soha.

- Így hat a Csúf Csögörény - jegyezte meg Csapcsöpp -, képzeljétek el ugyanezt megállás nélkül.

- És mama meg papa is olyanok lesznek, mint a Nagy Kulcsmásoló? - sírta el magát Éliás Tóbiás.

- Hát... - nyújtotta a szót Csapcsöpp - azt ugye nem lehet tudni; van, aki gyorsan kapja meg a neurózist, van, aki lassan.

- De a végén mindenki? - sírt a kislány.

- Hát... Most széttártam a karom - jegyezte meg a láthatatlan Csapcsöpp.

- Nem akarom, hogy megkapják! - Éliás Tóbiás Dongó karjába kapaszkodott. - Végeznünk kell a Csúf Csögörénnyel!

- Persze-persze - helyeselt Dongó -, egy Csúf Csögörény kifejezetten arra való, hogy végezzenek vele. Ezt a Nagy Rododendron is így látná - köhhentett -, de hogyan?

- Mindegy! - és Éliás Tóbiás oly elszánt képet vágott, hogy a sírást is elfelejtette. - Induljunk, szabadítsuk meg tőle a Nimbusz Endre Bertalan utcai lakótelepet. Ha a Csőkorgónak vége, megnyugszik a Nagy Kulcsmásoló, kiszabadul Lanolin, és papa meg mama sem kapja meg az ízét.

- Neurózis - pontoskodott Csapcsöpp.

- Szóval azt. Induljunk!

- Persze-persze - helyeselt Fitzhuber Dongó. - De hova?

- Én tudom, hol a Csikorgó Csőkorgó bejárata - mondta Csapcsöpp.

- Bejárata is van neki? - lepődött meg Dongó.

- Nem neki, hanem a páncéljának, amiben bujkál. Én tudom, hol a csőrendszer bejárata. A pincében, a kazánoknál.
  - Gyerünk - ujjongott Éliás Tóbiás.
  - Gyerünk - visszhangozta Dongó balsejtelmektől eltelve.
  - Gyerünk - szólt Csapcsöpp. - Majd én vezetlek titeket. Kövessetek feltűnés nélkül.
  - De nem látunk téged.
  - Majd előcsöpögök.
- És harcra szántan meneteltek a nagy hatalmú szellemecske nyomában, csöpp-csöpp-csöpp.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET,

*amelyben hőseink megvívják első csatájukat,
és igazi küzdelemben igazi győzelmet aratnak*

A pinceajtó tárva-nyitva, s éppen beléptek volna, amikor hatalmas sötét alak állta útjukat. Nem volt se füle, se farka, se feje, se nyaka, egybeszabott feketeség volt az egész.

- Hová-hová? - kérdezte baljóslatúan. Hangjában a jóindulat egyetlen szikrája sem volt felfedezhető.

- A pincébe - válaszolt Dongó készségesen. Valami azt súgta neki, jobb, ha udvarias.

- Nocsak-nocsak - mordult mögöttük egy, az előzőnél is szigorúbb, szortyogó hang, s egy másik fekete tömeg tornyosult föléjük.

- A pincébe - ismételte egy harmadik.

- A pincébe bandukolnak - gurgulázott a negyedik.

- Bizony-bizony - erősítette meg az ötödik.

- Haj-haj - sóhajtott a hatodik.

- Szegények - vihogott a hetedik.

És már hét fekete óriás fogta szoros gyűrűbe őket.

- Kik ezek? - vacogta Éliás Tóbiás.

- Nem tudom - bicsaklott Fitzhuber Dongó hangja. Varázslói gyakorlata során most először találkozott szemtől szembe az ellenséggel. Mert hogy ellenség fogja körül, azt minden porci-kájában érezte. - Úgy látom, be vagyunk kerítve - jegyezte meg reszketegen, pedig hűvösnek és tárgyilagosnak szeretett volna látszani.

- És micsoda csúf csürhével! - jegyezte meg Csapcsöpp, akiről már-már el is feledkeztek.

A csúf óriások vezetője hátrahőkölt, láthatóan kellemetlenül érintette a láthatatlan, nagy hatalmú szellemecske jelenléte. De azután fenyegetően előrehajolt.

- Csúúúúf csüüüüürhe?

- Csakis - mondta Csapcsöpp. - És most bólíntottam - tette hozzá.

- Mi a kukák ősi nemzetségéből származunk - a fekete óriások vezetője sértett volt és dühös -, és nem tűrjük az efféle mitugrászok szemtelenkedését.

A többiek moccantak, és a gyűrű szorosabbra zárult.

- Vedd tudomásul, te láthatatlan vakarcs, hogy mi Kukától, a nagy, mesebeli Kukától eredtünk. Hiteles származáslevelek bizonyítják. Ő volt a mi ősapánk hat fivérével együtt! A történetírók durva hamisításai közé tartozik, hogy a mesének azt a címet adták: *Hófehérke és a hét törpe*. Az eredeti cím: *Hófehérke és a hét Kuka!* Sőt: *A hét Kuka és Hófehérke!* Sőt, azt a némbert csak utóbb találták ki, afféle toldaléknak! És ilyen legényeket mersz te csürhének nevezni?

- Izé... még be sem mutatkoztunk - igyekezett Dongó kedélyesre fordítani a fenyegető helyzetet. - Én Fitzhuber Dongó vagyok, ez pedig itt Éliás Tóbiás. És ti? Illetve önök?

- Nem tudsz olvasni? - dörrent rá a főkuka. - Ide van írva - bökött a mellére. - Hadd lássa az egész világ, nekünk nincs titkolnivalónk!

És valóban, a Kukák mellén girbegurba feliratok álltak.

A főkukát úgy hívták: Nimbusz Endre Bertalan u. 6/1.

A következőt: Nimbusz Endre Bertalan u. 6/2.

A harmadikat: Nimbusz Endre Bertalan u. 6/3 és így tovább valamennyiüket.

- Most legalább bemutatkoztunk - heherészett Dongó.

- Be bizony - így Nimbusz Endre Bertalan u. 6/1 -, és készüljete: ütött az utolsó órátok.

- Na de miért? - érdeklődött Dongó.

- Tudjuk, hogy a Csikorgó Csőkorgó ellen vonultok. És mi a szövetségesei vagyunk. Már csak azért is megennék titeket. Ezenkívül éhesek vagyunk. Úgyhogy kétszeresen is megennék titeket. Végül pedig nem bírjuk a sértegetést, úgyhogy háromszorosan is megeszünk titeket!

- Nem eszik olyan forrón a kását - kiáltotta Csapcsöpp. - Hát ide figyeljete ti, Kuka elfajzott, mindenevő, csúf, cselvető ivadéka, ide figyelj, Nimbusz Endre Bertalan u. 6/1, 2, 3, 4, 5, 6, 7! Ha csak egy ujjal hozzá mertek nyúlni ehhez a két vándorhoz, velem gyűlik meg a bajotok.

- Höhöhö - mondta Nimbusz Endre Bertalan u. 6/1 -, még úgysem ettem láthatatlan izét.

Fitzhuber Dongó kétségbeesetten kapta elő a Máguslexikont, hogy megnézzze, mit tud ajánlani Kukák ellen. Fellapozta az *Ellenségek* címszót, de csak boszorkányt, sárkányt, gonoszt, törpét, koboldot, gnómot talált. Kuka sehol. Kétségbeesett. Végül megnézte a lábjegyzeteket. Az egyik így szólt: *Egyéb szörnyek, lásd: Szabadulás szorult helyzetekből.* Mire megtalálom a megfelelő varázsigét, egy falásnyi sem marad belőlem, gondolta, és lapozott. A keresett helyen azonban ez állt: *Csak a fejét, hogy meg ne sántuljon!!!*

Dongó szomorúan tűrte fel a palástja ujját, és néhány bokszoló mozdulatot tett. Éliás Tóbiás követte, és valószínűleg a láthatatlan szellemecske is. Egymásnak vetették a hátukat.

- Ha harc, hát legyen harc! - kiáltotta Dongó, és nekibúsultan belerúgott Nimbusz Endre Bertalan u. 6/6-ba.

Az felordított fájdalmában.

Kitört a háború. Micsoda küzdelem volt, micsoda küzdelem! Éliás Tóbiás karja, mint a cséphadaró, Fitzhuber Dongó varázspálcája, mint öklelő szálfa, Csapcsöpp meg láthatatlan pusztító fürgeteg! Hogy víttak! Hogy víttak egyedül! A kukák tömör hadrendben rohamozták őket, s visszapattantak sziklaszilárd sorukról! Döngött Nimbusz Endre Bertalan u. 6/4 oldala, és félig leszaggatva lefleggett Nimbusz Endre Bertalan u. 6/2 teteje, és oldalára zuhant, s kiborult Nimbusz Endre Bertalan u. 6/7! Kuka elfajzott magzatai hullottak, mint a legyek, de feltápáskodtak újra, és kék folt sötétlett Éliás Tóbiás szeme alján, és a mohó Nimbusz Endre Bertalan u. 6/5 leharapta Dongó palástjának egyik szárnyát, és Csapcsöpp zihálva megjegyezte:

- Ó jaj, orrba vágtak.

Szorult a hurok a három hős körül, kevesen voltak, akárhogy víttak.

- Bárcsak itt lenne a két dzsinn! - sóhajtott Dongó. - Bárcsak itt lennének!

És abban a pillanatban ott termett Dzsinn Tata és fia, az ifjú Dzsinn Fizz.

Egy szót sem szóltak, nem kérdeztek, csak belevetették magukat a küzdelembe. És kuka talpon nem maradt, amerre a két kis ujjnyi dzsinn járt, megingott a fekete óriások hadsora, s egy perc sem telt belé, megverve, jajveszékelve, sebeiket nyalogatva futottak, amerre láttak. Legelől és legsebesebben a nagyszájú főkuka futott, Nimbusz Endre Bertalan u. 6/1.

Dongó, Éliás Tóbiás és Csapcsöpp olyan fáradtak voltak, hogy szólni sem tudtak. A két hős, bátor dzsinn pedig összekapaszkodott, eljárták győzelmi táncukat, és diadalmasan énekelték:

*Dzsinnadratta, Dzsinnadratta,
dzsinna, dzsinna, dzsinn!*

TIZENÖTÖDIK FEJEZET,

amelyben Éliás Tóbiás, Fitzhuber Dongó és Csapcsöp hosszú tőprengés után megfelelő formát találnak, hogy kifejezzék a győzedelmes küzdelem feletti örömeiket, és biztosítsák el nem múló hálájukról Dzsinn Tatát és Dzsinn Fizzt. Úgy határoznak, hogy erről később alkalmas helyen, időben és körülmények közt levélben is értesítik majd az érdekelteket, a tartalomhoz méltó cickafarkírással és egyéb illő külsőségek közepette (úgy mint: Ph., sk. stb.).

A tervezett irat megközelítőleg ilyen lesz:

Kedves Dzsinn Tata és Kedves Dzsinn Fizz!

Módfelett örülünk a kemény küzdelemben aratott győzelemnek. Hálásan köszönjük segítségüket.

*Tiszteletteljes üdvözlettel:
Éliás Tóbiás
Fitzhuber Dongó
és Csapcsöpp*

TIZENHATODIK FEJEZET,

*amelyben igazolódik, hogy a véletlen ellen valóban nem használ a varázsige,
de ez nem is nagy baj: hiszen mindig közbejöhethet valamilyen véletlen.
Ez egyben történetünk csúcspontja*

A kazán óriás vasdobja előtt, a pince legmélyes mélyén ácsorogtak, és elfogódottan, kissé riadtan nézték a csövekkel behálózott, zömök fémtömeget.

- Most rajtad a sor - mondta Csapcsöpp Fitzhuber Dongónak.

- Bizony-bizony - bólogatott Dzsinn Tata és Dzsinn Fizz.

Éliás Tóbiás pedig odalépett hozzá, vállára tette a kezét, és mélyen a szemébe nézett.

- Munkára fel, hű varázslóm!

Dongóban berzenkedett az ellentmondás, nem szerette, ha Éliás Tóbiás fölényesre vált, és ráadásul mindig társaságban. De nem szólt. Mély lélegzetet vett. Akkor most rajtam a sor - győzködte magát - Rajta-rajta. Nosza. Gyerünk. Hajrá! Rajtam a világ szeme - és körbesandított. A világ szemét ugyan nem látta sehhol, de épp elég várakozó pillantással találkozott ahhoz, hogy előrántsza a Máguslexikont.

- Ez ugyan nem Csikorgó Csőkorgó ellen való, de azért megpróbálkozhatunk vele. - Felemelte varázspálcáját, a kazánra meredt, és foghegyről odavetette:

*Ej mi a kő! tyúkanyó, kend
A szobában lakik itt bent?*

Várt egy kicsit. Semmi sem mozdult. Fitzhuber Dongó sajnálkozva vállat volt.

- Ez mi volt? - kérdezte Dzsinn Tata tiszteletteljesen suttogva.

- Semmi-semmi - legyintett Dongó felhős homlokkal -, afféle bemelegítés. Nincs jelentősége.

- Aha!

- Akkor talán ez - és Dongó ismét a kazánra meredt:

*Berlin, München,
Weimar, Freiburg,
Jena, Aachen,
Wartburg, Hamburg,
aki hallja,
hasra essen,
Dortmund, Rostock,
Köln és Essen!*

Éliás Tóbiás, Dzsinn Tata és Dzsinn Fizz hasra estek, és megszólalt Csapcsöpp:

- Én is.

De egyébként semmi mozgás.

- Ez sem sikerült - állapította meg Dongó.

- Miért, ez mi volt? - kérdezte Éliás Tóbiás a kék pizsamát porolgatva. - Egy szót sem értettem belőle.

- Egy német vendégvarázsló tanította a főiskolán - mondta Dongó. - De ne is vesztegessünk rá több szót.

- Talán inkább helyi érdekű varázsigékkel kellene próbálkoznod - tanácsolta Dzsinn Fizz.

- Ha annyira tudod, csináld te! - csattant Dongó sértetten.

- Jó-jó, bocsánat - húzódott a háttérbe a kisujjnyi Dzsinn.

Dongó fel-alá sétált a kazán előtt, és dühösen méregette.

- Ha legalább azt tudnám, hogy kivel állok szemben - morfondírozott -, hogy miféle ez a Csikorgó Csőkorgó, ez a rettenetes és rosszindulatú és rosszmájú és fertőző ízé. Hogy ember, állat, szörny, lény vagy lány vagy fiú. Eszik-e, vagy isszák. Magányos vagy csapatos. Toll van a hátán, vagy csupasz. Százlábú? Hány fejű? Tízfejű? Vízfejű? Semmit sem tudok róla, és így csak igen általánosan, nagyjából és hozzávetőlegesen lehet küzdeni ellene.

A távolból ismét felhangzott a Csúf Csögörény rettenetes kurrogása, morrogása, berregése. Erősödött, közeledett.

- No - sürgetett Csapcsöpp.

- No - hagyta helyben Éliás Tóbiás.

- No-no - visszhangozta a két dzsinn.

- Mindjárt-mindjárt - nyugtatta őket Dongó, és folytatta a morfondírozást. - Először is a kazánajtót kell kinyitni valamilyen bűvigével, azután rávenni a Csikorgó Csőkorgót, hogy kijöjjön. Amikor kint van, és nem védi a páncél, akkor jól el kell látni a baját. Amint kidugja a fejét, durr! És bumm! És bang! És krrmmcs! Megközelítőleg. - A Csikorgó Csőkorgó rettentő murrogása közeledett. Fitzhuber Dongó sebesen lapozta a lexikont, s szeme az ismerős jó tanácsra esett: *Kezdjük el, és azután majd meglátjuk!* S a lap alján a lábjegyzet: *Csak úgy egyszerűen: zummbele!*

- Zummbele! - kiáltotta lelkesen Dongó, elvégre akin rajta a világ szeme, annak tette késznek és harciasnak kell mutatkoznia. - Zummbele! - kiáltotta tehát még egyszer, és úgy hasraesett, hogy dongott alatta a beton. Egy hosszú fémkarban botlott el, mely a kazánajtótól a pince közepéig nyúlt. Csúfos esésének varázslatos hatása volt: a kazán fekete vasajtaja csikorogva feltárult. A kar, úgy látszik, éppen erre szolgált, valami hosszú kilincsféleség lehetett. Szédelő fejjel tápázkodott, s éppen szabadkozni kezdett volna, amikor észrevette: halálos csönd veszi körül.

Hallgatott a Csikorgó Csőkorgó, néma volt Éliás Tóbiás és Csapcsöpp és Dzsinn Tata és Dzsinn Fizz. Valamennyien tátott szájjal bámulták a kazán nyitott ajtaját.

A sötét üregben egy aprócska fehér orr szimatolgatott, majd piros gombszemek tűntek fel, s egy icipici, hosszú farkú fehérégér ugrott a földre. Boldogan nyújtózkodott, érzékenyülten remegtette bajuszkáját, és általában igen jól érezte magát.

- Köszönöm! - motyogta. - Hálásan köszönöm!

- Hát te ki vagy? - kérdezte Éliás Tóbiás.

- Te is a Csikorgó Csőkorgó áldozata vagy? - érdeklődött Dzsinn Fizz.

- Szó sincs róla! - vihogott a fehéregér. - Én vagyok a Csikorgó Csőkorgó, vagy más néven a Csúf Csögörény.

- Te?! - esett le a pincében ácsorgók álla. - Te?!

- Én, én - bólogatott szaporán a fehéregér -, és hálásan köszönöm nektek, hogy kiszabadítottatok! Elképzelni sem tudjátok, milyen terhes és kellemetlen feladat Csikorgó Csőkorgónak, avagy Csúf Csögörénynek lenni!

- Szóval te vagy az - lépett előre Éliás Tóbiás fenyegetően.

- De nem tehetek róla! Nem tehetek róla! - menekült visítva a fehéregér.

- Parancsra tetted, mi? - nyomult előre Dzsinn Tata és Dzsinn Fizz. - Ismerjük az ilyet!

- Nem, nem, nem, ne bántsatok! - reszketett a fehéregér. - A sors tett engem Csikorgó Csőkorgóvá, más néven Csúf Csögörénnyé. Én csak bebújtam a kazánba, mert már kopogott a szemem az éhségtől, és azt hittem, odabent találok valami ennivalót. És azután valahogy becsukódott az ajtó, én pedig azóta vándorlok a csőrendszerben fel-le, és keresem a kijáratot. Nem tehetek róla, hogy amerre jártam, mindenütt szörnyű korgás és csikorgás támadt, lássátok be, nem tehetek róla, én csak ki akartam jutni!

- Végül is - mondta Éliás Tóbiás érett megfontolás után - tényleg nem lehet róla.

- Na ugye! Na ugye! - cincogta a fehéregér, és boldogan csóválta a farkát, ami egérről lévén szó, meglehetősen furcsa volt. - Köszönöm, hogy megszabadítottatok, köszönök mindent! - S azzal illa berek, nádak, erek - elinált.

A kis csoport csendesen álldogált a kazán előtt, és emésztette a történeteket. Dongó tért magához legelébb.

- Tulajdonképpen - mondta - legyőztem a Csikorgó Csőkorgót. Le én! Na, mit szóltok hozzá?! Mit szóltok hozzám?! - És megveregette a saját vállát.

TIZENHETEDIK FEJEZET,

*amelyben minden jóra fordul, mindenki találkozik mindenkivel, és bebizonyosodik,
hogyan van még hely a nap alatt egy királyi udvartartás számára*

A Nagy Kulcsmásoló a folyosón várta őket. Arca kisimult, szakála ismét hófehéren, telt-fényűen ragyogott, egyik szeme nem esett be, a másik nem esett ki, és boldogan ölelgette valamennyiüket. Némi tapogatódzás után még a láthatatlan Csapcsöppet is megropogtatta.

- Hej, haj, tyuhaj! Haj, hej, tyühej! Odavagyok a boldogságtól! Elmúlt tőlem a baj! Olyan vagyok, mint azelőtt! És ezt nektek köszönhetem!

- Elsősorban nekem - jegyezte meg Dongó szerényen a földre sütve szemét, de igyekezett kikerülni Éliás Tóbiás pillantását.

- Mit tehetek értetek? - kiáltotta a Nagy Kulcsmásoló, s a túlaradó szívéllyességtől szinte táncra perdült.

- Nagy kérésünk van - kezdte Éliás Tóbiás. - A szépséges Lanolin királykisasszony toronyszobájának, a 10. emelet 111-nek a kulcsára volna szükségünk, hogy kiszabadíthassuk a fogságból.

- Lanolin fogságban?! - szörnyülködött a Nagy Kulcsmásoló. - De hát hogyan történhetett?

- Majd később elmondjuk - siettette Éliás Tóbiás -, most a kulcsot, ha lehetne...

- Semmiség! - rikkantotta a nagy Kulcsmásoló. - Apróság, csekélység, kicsiség, piciség, ujj-hegynyiség, körömfeketénység, cseppség, mákszemnyiség, makulaság - dudorászta, s amíg dudorászott, villámgyorsan egy nyerskulcsot fogott az asztalra szerelt satuba. A többiek ezalatt a falra szögezett feliratokat böngészték:

Én vertem Heimet.

Te verted Heimet.

Minket Wert Heim.

alatta pedig:

Én elzettem.

Te elzettél.

Ő Elzett.

- Mintha varázsigék lennének - fedezte fel Dongó.

- Azok. Szakmai varázsigék. Lakatosok és betörők számára. De most csöndet kérek - azzal a Nagy Kulcsmásoló a tenyerébe támasztotta a fejét. - Sugallatra várok - magyarázta.

Némán várakoztak. A Nagy Kulcsmásoló szeme egyszerre csak felfénylett, ujjával a mennyezetre bökött és diadalmasan kiáltotta:

- Hej, haj, tyuhaj! Haj, hej, tyühej!

- Megjött a sugallata - suttogták örvendezőn a dzsinnek.

Reszelők, fűrészek, ráspolyok, vésők táncoltak, s alig múlt el néhány perc, elkészült a munka, a Nagy Kulcsmásoló tenyerén egy kulcs fénylett.

Valamennyien a folyosóra özönlöttek, és a liftbe préselődtek. Ha a két dzsinn nem lett volna kisujjni, nem fértek volna be.

A 10. emelet 111 előtt megálltak.

- Csöngessünk - mondta Éliás Tóbiás.

- Dehogyan is, lepjük meg - javasolta a varázsló.

- Az nem illik - vetett ellent a kisfiú. - Kopogtatás nélkül sehova sem illik belépni.

- A világszép Lanolin időtlen idők óta nem látott senki emberfiát, s így csak még nagyobb lesz az öröme - mondta a varázsló.

A Nagy Kulcsmásoló a zárba illesztette a kulcsot, s az simán, könnyedén fordult. Az ajtó feltárul, s ők hujjogatra tódultak a nagyszobába. Az azonban üres volt. A kisfiú, a varázsló, a dzsinnek, a szellemecske és az öregember megtorpantak, és tanácstalanul pislogtak.

- Ki az? - hallatszott hirtelen egy rémült hang, s a fürdőszoba ajtajában megjelent Lanolin királykisasszony egy szál törülközőben, víztől csepegve, úgy, ahogy a fürdőkádból kiugrott. Valóban világszép volt, citromsárgától és zöldalmaszappantól illatozott, fekete haja fénylett, fehér bőre világított, a vízcseppek, mint megannyi drágakő, csillogtak rajta, s a feje tetején icipici aranykorona világított, melyet még a fürdőkádban sem vett le.

Éliás Tóbiás hozzálépett. Ahogy egymás mellett álltak, a varázsló és a dzsinnek, a láthatatlan szellemecske meg az öregember kis híján elsírták magukat a gyönyörűségtől. Nagyjából egyidősek, nagyjából egyforma magasak voltak (Éliás Tóbiás talán egy hajszállal nagyobb, de ezt csak colstokkal lehetett volna pontosan megállapítani), hajuk fekete szemük égszínkék, s még a királylány törülközőjének égszínkékje meg Éliás Tóbiás pizsamájának színe is pontosan egyezett.

- Köszönöm neked, hős szabadítóm, köszönöm - rebegette a királykisasszony. - Ha te nem vagy, talán soha nem szabadulok ki a szomorú rabságból.

Éliás Tóbiás egy szót sem bírt kinyögni.

- Bizony - szólalt meg helyette a varázsló -, ha mi nem vagyunk, akkor talán sosem. Hanem, felséges királykisasszony, ráérünk még örülni. Felséges atyád, Első Badar szívrepesve vár.

Diadalmenetben haladtak végig a lépcsőházon. Elöl lépkedett a világszép Lanolin királykisasszony Éliás Tóbiással, meztelen talpa vizes nyomokat hagyott a linóleumon, mögöttük a varázsló, Dzsinn Tata, Dzsinn Fizz meg a Nagy Kulcsmásoló.

A 9. emelet 99-nél csatlakozott hozzájuk a hoppmester, s botjával koppantva bejelentett minden érkezőt és önmagát, és általában bejelentette az egész világot.

Azután előttük termett az étkező, s mikor kiörvendezte magát, Lanolin lába elé borult, és azt kérdezte:

- Felséges királylány, nincs valami enivalód? Hmmm. Hmmmmmmmm.

Kicsivel később becsöngettek a bölcshez és a bolondhoz, akik a továbbiakban meghittent marakodtak a menet végén.

Fitzhuber Dongó egy lépcsőfordulónál megállt, mintha csak a cipőjét fűzné, s intett a többieknek: menjenek csak, azonnal követi őket. Amikor mindenki eltűnt a szeme elől, sietve becsöngetett egy lakásba.

- Mi történt, édes egy fiam, mire ez a nagy sietség? - a küszöbön Irma néni állt.

- Én csak... izé... - habogott Dongó - azért jöttem, hogy megköszönjem az útbaigazítást. Ha Irma néni nem biztat, ha nem mutat utat a tetőre, ha ott nem találkozunk Antonnal, Antennával meg a Drótorján családdal, akkor soha meg nem találjuk a szépséges Lanolin királykisasszonyt...

- Szóval megvan - nyugtázta Irma néni rendületlenül kötögetve. Varázsos kötőtűi megállás nélkül villogtak, és alkották tovább a végeérhetetlen csikos sálat.

- Megvan. Épp most érkezik a papájához Éliás Tóbiás meg az udvartartás kíséretében, biztosan lesz valami hetedhét országra szóló izé... már tetszik tudni, ahogy ilyenkor szokás... Ó, Irma néni ezt sokkal jobban tudja nálam...

- Ne hízelegj, Fitzhuber Dongó, édes egy fiam, ne hízelegj - koppintott az ujjával a nyugdíjas mesterboszorkány.

- Khm... hát szóval... khm - köhécselt Dongó. - Irma néni megtisztelne bennünket, ha eljönne a hetedhét országra szóló...

- Elszoktam az ilyen vigasságoktól - húzódozott Irma néni -, öreg vagyok én már az ilyesmihez.

- Irma néni öreg!? - kacagott Dongó. - Na de ilyet még csak gondolni is! Hogy mondhat ilyet öreganyám?

- Szerencséd, hogy öreganyámnak szólítottál - dűnnyögte a világhíres boszorka. - Menj csak előre, mire odaérnél, ott leszek én is.

Dongó pedig - ha lett volna bajsza - bizonyára mosolygott volna alatta, és nyakába szedte a lábát.

Épp akkor érkezett Első Badar lakása, a 7. emelet 77 elé, amikor a király hevesen keblére ölelte elveszettnek hitt leányát, és ilyen szózatot dörgött:

- Háha-háha-háha-hááá!!!

Azután, uralkodói méltóság ide vagy oda, boldogságában fél lábon körülugrálta a megkerült királykisasszonyt. Többször is.

- Háha-háha-háha-hááá! - ismételte a király, és mindnyájukat betessékelte birodalmába. Dongó úgy érezte, káprázik a szeme: Irma néni lépett be elsőnek az ajtón.

Első Badar felöltötte királyi koronáját és királyi modorát, helyet foglalt trónszékében. Trónusa mellett a világszép Lanolin állt, előtte Éliás Tóbiás és Fitzhuber Dongó, félkörben pedig az udvar... egyszóval helyreállt a rend.

- Éliás Tóbiás, te hős lovag, te legkisebb fiú... Mondd csak - jegyezte meg közbevetőleg, pusztán a pontosság kedvéért -, tényleg legkisebb fiú vagy?

- Én vagyok a legkisebb, mert én vagyok az egyetlen - felelt a hős talpraesetten.

- Akkor minden stimmel - helyeselt Első Badar, majd dörgedelmesen folytatta: - ...egyszóval te legkisebb fiú. Mi, Első Badar megköszönjük, hogy fellelted lányunkat, a világszép Lanolint, és hűek leszünk ígéretünkhöz. - Itt elkomorodott kissé, és kedvetlenül folytatta. - Mit tegyünk, sajnos az ígéret szép szó, ha megtartják, úgy jó... Tehát: tied a lányunk keze meg a fele királyságunk.

Fitzhuber Dongó keble dagadozott a büszkeségtől.

Éliás Tóbiás azonban zavartan pislogott.

- Egy kis baj van, felséges királyom.

- Baj? - kérdezte a király reménykedve, mivel igen rosszul esett volna, ha meg kell válnia épp csak hogy visszanyert leányától.

- Én most nem vehetek feleségül senkit. Még csak elsős vagyok.

- Ne mondd! - húzta fel a szemét álságosan Első Badar. - Akkor bizony korai lenne. Egyébként a szépséges Lanolin is éppen csak elsős. De a fogság alatt nem tudta elkezdni az iskolát. Szeptemberben pótol.

- Hova fog járni?

- Holnap beiratjuk a Nimbusz Endre Bertalan utcai általánosba.

- Nahát! - tettett csodálkozást Éliás Tóbiás. - Éppen oda, ahova én is járok!

- Ez ám a jó hír - örült a király, csak hogy örüljön valaminek.

- Felséges királyom, volna egy kérésem.

- Kérj bármit, amit teljesíteni tudunk!

Azelőtt a királyok nem így fogalmazták az ilyenkor esedékes választ, gondolta Dongó, hanem valahogy úgy: „nem tudsz olyat kérni, amit ne teljesítenénk!”

- Mivel sem a királykisasszony kezére nem tartok igényt, sem pedig, mint már mondtam, a fele királyságodra, mert ugye másfél szoba esetén az csak háromnegyed szoba volna, nekem pedig van egy egész sajátom...

A király megkönnyebbülten fellelegzett, bár ezt igyekezett leplezni.

- ...egyszóval csak azt kérem, hogy reggelként elkísérhessem a világszép Lanolint a Nimbusz Endre Bertalan utcai általánosba.

- Teljesítve! - rikkantotta a király, s a nagy örömtől a homlokába csúszott a korona. - Úgy legyen! - És megölelte Éliás Tóbiást, Fitzhuber Dongót, azután udvartartása minden tagját, majd némi habozás után Irma nénit, aki erre nyomban eltette a kötőtűit, és kacéran kacarászott. Végül mindenki megölelt mindenkit, egyszóval: volt nagy ölelkezés.

- Most pedig hetedhét országra szóló vigasságot csapunk! - kiáltotta Első Badar. - Terítsetek, ehetnékünk van!

Csend támadt, és halkán megszólalt az étékfogó:

- Felség, engedelmével megnéztem a hűtőszekrényét...

- És?

- Az egész lakásban csak egy darab aszott parenyica sajt van meg egy pohár joghurt, de az is lejárt még tegnap.

- Jajjaj, jajjaj, jajjajaj - veszékelte a Nagy Kulcsmásoló. - Már úgy beleéltem magam egy lakomába.

- Én is - koppantott letörten a hoppmester.

A többiek csak bólogattak.

- Egyet se búsuljatok! - lépett elő Fitzhuber Dongó. - Varázsolok én nektek olyan lakomát, hogy még! Hol egy asztal?

A király a konyha felé mutatott:

- Ott az asztalunk.

Dongó kiment a konyhába, amely oly aprócska volt, hogy egyedül is alig fért be. A többiek mögésereglettek. A varázsló pálcájával a tenyérszi asztalra csapott:

- Terülj, terülj asztalkám!

És nem történt semmi.

- Terülj, terülj asztalkám!

Semmi.

- Ha ennyien néznek, nem tudok! - idegeskedett.

Az udvartartás hátrébb húzódott, csak Éliás Tóbiás nem mozdult, gúnyosan pislogott.

Dongó újra nekiveselkedett:

*Göcseji, gyulai,
párizsi, zalai,
liptói, csabai,
aludt- és tartós tej,
hej!*

Semmi. Dongó megdörgölte a halántékát, és közönségéhez fordulva panaszosan megjegyezte:

- Ma valahogy olyan indiszponált vagyok.

- Oda nézzetek! - kiáltott Dzsinn Fizz.

És csodák csodája, az asztalka ételtől-italtól roskadozott.

Fitzhuber Dongónak leesett az álla, de gyorsan magához tért, és fölényesen megjegyezte:

- Na tessék, mit mondtam. Jó étvágyat!

- Pillanat, pillanat - szökkent elő az étékfogó -, előbb meg kell vizsgálnom, hogy minden rendben van-e. - És két pofára vizsgálni kezdte az ízesebb falatokat.

Dongó elégedetten félrevonult, de valahogy kényelmetlenül érezte magát. Körülnézett, és szeme találkozott Irma néni pillantásával.

- Irma néni volt?

- Besegítettem egy kicsit - felelte a nyugdíjas mesterboszorkány kitérően.

- Na de... én magamtól is... - nyögte Dongó.

- Nem tűrhettem, hogy egy szakmabeli szégyenben maradjon. - Irma néni szinte mentegetődzött. - Ezt a terülj, terülj asztalkámat még egy kicsit gyakorolnod kell, fiam.

Dongó lehajtotta a fejét.

- Kettőnk közt marad, édes egy fiam - vigasztalta a világ leghírhedtebb boszorkánya.

- Minden rendben! - jelentette az étékfogó - Hm... Hm... De még mennyire rendben!

- erősítette meg, és kóstolgatta a liptóival vastagon megkent gyulait.

Több se kellett a társaságnak, valamennyien nekiláttak... azaz nekiláttak volna, ha elférnek a konyhában. Az első roham türelmetlen tolokodásba fűlt, míg végül a király hatalmi szóval helyreállította a rendet.

- Először a nők és a gyerekek! - kiáltotta. - Azután mi, Első Badar! Azután a többiek! Első csoport: Lanolin, Irma néni, Éliás Tóbiás! Második csoport: Első Badar! Harmadik csoport: a dzsinnek, Csapcsöpp, Fitzhuber Dongó! Negyedik csoport: bölcs, bolond, hoppmester, kulcsmásoló! Maradék: étékfogó!

- De hát ez mégsem méltányos! - háborgott az étékfogó. - Hogy éppen én maradjak utoljára, aki a köz javára...

- Ez így nem az igazi... - sóhajtotta a bölcs. - Valaha mindnyájan egy asztalnál ettük, és mindnyájan elfértünk.

- Valaha, valaha - legyintett keserűen Első Badar. - Valaha igen. De mit tehetünk? Ekkora a birodalmunk. És a konyhánk: öt négyzetméter. A hűtőszekrényünk is alig fér be, nemhogy az udvartartásunk.

Mindnyájan sóhajtóztak, és búsan lógatták a fejüket.

- Itt bált, mulatságot, vigasságot sem lehet rendezni - mondta a hoppmester.

- Sem fogadást, sem szellemi tornát - telte hozzá a bölcs.

- Sem lovagi tornát, énekmondóversenyt, színelőadást - sorolta a bolond.

- Sem lakomát, sem lakodalmat, ha arra kerül a sor - tódított az étékfogó.

- Sem semmit - legyintett Első Badar.

Komorán hallgattak, és már-már az evéstől is elment a kedvük, amikor megszólalt Irma néni.

- Na, majd én beszélek a házmesterrel.

- A házmesterrel? - érdeklődött Csapcsöpp. Ő is búsan lógatta a fejét, csak nem látszott.

- Az alagsori mozgalmi helyiségről.

- Az mi?

- Tágas terem az alagsorban. Ott zajlanak a mindenféle események. A házmesternek van hozzá kulcsa. Én pedig jóban vagyok a házmesterrel, mert órabérben söprök neki.

- De jó lenne nekünk egy ilyen alagsori mozgalmi helyiség - vágyakozott Első Badar öfelsége. - Ott aztán lehetne bált rendezni, mulatságot, vigasságot.

- Fogadást, szellemi tornát.

- Lovagi tornát, énekmondóversenyt, színelőadást.

- Lakomát, lakodalmat.

- Mindent.

- De jó lenne.

- Egyet se búsulj, édes fiam - veregette meg öfelsége arcát Irma néni a ráncos kezével. - Majd én elintézem. Kedden például, ha jól tudom, a nyugdíjasok klubja és a modellező szakkör között a terem szabad. Megszerzem, ha törik, ha szakad! - Irma néni tűzben égett. - Boszorkaszavamra, kedden fél hat és hét között miénk az alagsori mozgalmi helyiség! Akár mérget is vehettek rá.

Lett erre üdvrivalgás, örvendezés! Az udvar táncra perdült, dobogott a dzsinnek diadaltánca, kopogott a hoppmester botja, csacsacsázott Csapcsöpp, átkozta és ölegette egymást a bölcs meg a bolond, még a vén Kulcsmásoló is toppantott egyet-egyet a reszketeg lábával, Lanolin és Éliás Tóbiás pedig körbeugrálta az egész birodalmat.

Az örömködés közepette egyszerre csak az ablakra pillantott Éliás Tóbiás. Hajnalodott. A kisfiú a varázslóhoz szaladt.

- Mindjárt reggel van - mondta, - Mennünk kell.

Fitzhuber Dongó bólintott.

Első Badarhoz léptek, és búcsúzkodni kezdtek.

Vége-hossza nem volt a köszönetmondásnak, az ígéreteknek, a tervezgetésnek: hogy s mint lesz ezután, mi mindent csinálnak a legközelebbi találkozáskor.

Éliás Tóbiás kézen fogta a királylányt.

- Szeptemberben találkozunk, világszép Lanolin.

- Találkozunk szeptemberben, hős Éliás Tóbiás - felelte a királyleány.

- Háha-háha-háha-hááááá - dördült Első Badar. - Háha-háha-háha-hááááá!

Az egész udvar az ajtóban tolongott, s amikor a két vándor hazafelé vette útját, visszhangzott a folyosó a búcsúszavaktól.

TIZENNYOLCADIK VAGY BEFEJEZET,

amelyben Éliás Tóbiás és Fitzhuber Dongó búcsút vesznek egymástól és tőlünk, s amelyben kimondatik az, amit eddig csak sejtettünk

Éliás Tóbiás magára húzta a takarót, és álmosan pislogott. Fitzhuber Dongó az ablakpárkányra telepedett, éppen oda, ahol a kisfiú először megpillantotta.

- Ahogy a Nagy Rododendron mondaná: elvégeztük, mint gonosz mostoha a nagymosást - állapította meg a varázsló elégedetten.

- Hogy végzi a gonosz mostoha a nagymosást? - Éliás Tóbiás pillái le-lecsukódtak.

- Azt nem tudom pontosan. De mellékes is. Fő, hogy jól dolgoztunk. Na ugye?

- Mit na ugye?

- Na ugye, hogy van?

- Micsoda?

- Micsoda, micsoda, hát mese! Ott is, ahol az ember a legkevésbé számít rá.

- Van - hagyta helyben a kisfiú, és lehunyta a szemét. - Igazi.

- Itt az ideje, hogy elbúcsúzzunk egymástól, Éliás Tóbiás.

- Elbúcsúzni? - pattant föl Éliás Tóbiás égszínkék szeme.

- Persze - mondta Fitzhuber Dongó -, aludnod kell, különben jártányi erőd sem lesz holnap. És nekem is jár egy kis pihenés. Olyan fáradt vagyok, mintha tucatnyi sárkánnyal küzdöttem volna az éjjel.

Nagyot nyújtózott, s míg csontjait ropogtatta, azt gondolta: mi egy sárkány egy vasajtóhoz képest, mi egy toronyszoba a 10. emelethez képest, mi egy mélységes mély sötét erdő egy lakótelephez, egy veszedelmes barlang a lifthez, egy gonosz és ellenséges fekete mágus a Csikorgó Csökorgóhoz képest? És egyáltalán: mi egy képes egy képtelenhez képest?

- Jó éjszakát, Éliás Tóbiás - köszönt a varázsló -, álmodj szépeket. És ha szükséged van rám, el ne feledkezz róla: megtalálsz a szolgálatóházban, a Körzeti Varázslóhivatalban.

- Hogy feledkezhetnék meg rólad, drága Fitzhuber Dongó? - integetett Éliás Tóbiás. - Mikor találkozunk legközelebb?

- Bármikor, ha azt kívánod, hogy itt teremjek. De legkésőbb kedden fél hat és hét között az alagsori mozgalmi helyiségben, a mesében.

- Jó - és Éliás Tóbiás újra pislogni kezdett, és visszafeküdt az ágyba -, legkésőbb kedden. Jó éjszakát! - És már mosolygott álmában.

- Jó éjszakát! - mosolygott vissza a varázsló, és kilépett az ablakon.

Azon nyomban zuhanni kezdett.

- A nagy Rododendronra! - gondolta kétbalkezes Dongó. - Megint elfelejtettem kimondani a repülő varázsigét! - És lázasan gyötörte agyát egy mondóka, bűvös-bájoskodás, abrakadabra, legrosszabb esetben közönséges hókuszpókusz után. - Most mi lesz? - sandított rémulten lefelé: a föld rohamosan közeledett. És ekkor eszébe jutott valami, pontosabban: egyetlenegy valami jutott eszébe, az a bizonyos varázsigé, mellyel kalandjai elkezdődtek, s amely a

legnehezebb pillanatokban segítségére sietett: *Kezdjük el, aztán majd meglátjuk. Csak úgy egyszerűen: zummbele.*

- Csak úgy egyszerűen: zummbele! - kiabálta Fitzhuber Dongó zuhanásában. - Csak úgy egyszerűen: zummbele! - és csapkodni kezdett a karjával, sebesen, egyre sebesebben.

S lám, a zuhanás lelassult, a levegő alásimult, és Fitzhuber Dongó komótosan vitorlázni kezdett az éjszakában, palástja lobogott utána, süvege félrecsapva ült a fején, s apró hátizsákjával úgy festett, mint egy csillagokkal és holdacskákkal behintett, puklis hátú griffmadár.

Kényelmesen, puhán landolt a Körzeti Varázslóhivatal előtt, és halkán belépett. Az asztalon még mindig ott hevert Budweiser Ünögnek, boldogtalan elődjének búcsúlevele, melyben felszólította őt: kövesse egy elhagyatott mezővédő erdősávba partizánvarázslónak. Dongó fellemezte a borítékot, és eltette a legeslegalsó, legeslegporosabb, soha többé ki nem nyitandó fiókba.

Az ágyához lépett. Magára húzta a takarót, pontosan úgy, ahogy az imént Éliás Tóbiás az ötödiken, és már aludt is édesdeden. Utolsó gondolata az volt, hogy Függelékét szerkeszt a Máguslexikonhoz, melyben tapasztalatai alapján felsorolja majd a lakótelepeken nélkülözhetetlen bűvigéket önmaga és a jövőendő varázslónemzedékek okulására.

Vége